செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு] பிலவங்க௵ ஆடிமீ [பகுதி-கூ.

MANUSCRIPTS LIBRARY MADRAS.

பழையகைத்தொழில் வியாபாரங்கள்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

இனி, பரதகண்டத்தேயுள்ள மற்றநாட்டுத்தொழிலாளரில் திறமைவாய்ந்தபலர் தமிழ்மக்களால் அபிமானிக்கப்பெற்று, தமிழ்த் தொழிலாளிகளுடன்கூடித் தங்கள் தொழிற்றிறமைகளைக் காட்டி வந்தார்கள். இது,

"மகத வினைஞரும் மாராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டினி தியற்றிய கண்கவர் செய்வினை"

என்னும் மணிமேகலையடிகளால் தெளியப்படும். இவரது தொழில்களேயன்றி, கூர்ச்சரச்சிற்பவேலையும்,* கோசலநாட்டு ஓவிய வேலையும், வற்சநாட்டுக்கம்மவேலையும் பிறவும் தமிழராற் பாராட்டப்பட்டன. † இவ்வாறு பூர்வீகர் பலவகைப்பட்ட கைத்தொழில்களிலும் பயிற்சிபெற்றிருந்ததோடு, கரும்பாலைகளில் விசேஷக் கவலைசெலுத்தியும், மிளகுவியாபாரத்தைப் பெருக்கியும், பல்வகைக் கள்ளுச்சமைத்தும், வெள்ளுப்புண்டாக்கியும், வியாபாரஞ்செய்து பேருதியமடைந்து வந்தார்களென்பது முன்னூல்களால் தெளிவாகிறது. முற்காலத்தே தொழில்செய்மாக்கள் வியாபாரிகள் முதலியோரது ஆரவாரமும் அழகும் தெரியவேண்டின் சிலப்பதிகாரத்தே இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையிலும் கடலாடுகாதையிலும் கூறப்பட்டனவற்றைப் படித்து மகிழ்தல் இன்றியமையாதது.

* மணிமேகலை, காதை - கஅ, அடி கருஉ.

† ஷை, காதை - கசு, கஎ-ம் அடி அரும்பதவுரை.

இவ்வா[illegible]கையும் செயற்கையுமான பண்டங்களைக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்து பெரும்பொருள்படைக்கும் வணிகரைத் தமிழரசர் பெரிதும் அபிமானித்து வந்தனர். வாணிபத்தால் செல்வமும் புகழும் சிறக்கப்படைத்த வணிகர்க்கு, அரசன் "எட்டி" என்னும் அரும்பட்டமும் அதற்கடையாளமான பொற்பூவொன்றும் அளித்து, அவரை ஊக்குதல் பண்டைமரபாக இருந்தது. மணிமேகலையில்,

"வாணிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
நீணிதிச் செல்வனாய் நீள்நில வேந்தனால்
எட்டிப் பூப்பெற்று இருமுப் பதின்யாண்டு
ஒட்டிய செல்வத்து உயர்ந்தோ னாயினன்"

என ஒரு வணிகன் இவ்வாறு புகழப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பழையகாலத்தே, தமிழ்மக்கள் கப்பல்செய் தொழிலினும் வல்லவராயிருந்தனர். "கலஞ்செய் கம்மியர்" "கலம்புணர்மாக்கள்" எனவரும் மணிமேகலைத் தொடர்களால் இஃது உணரப்படும். கப்பல்கள் நடுக்கடலிற் சென்று திரியுங்காலத்தே, திசைதடுமாறாது கரைசேர்தற்கு அநுகூலமாக, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கலங்கரை விளக்கம் அமைக்கப் பட்டிருந்ததென்பது சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடுகாதையிற் காணலாம். [கலம் கரை விளக்கம்- கப்பல்களை (கரைக்கு) அழைக்கும் விளக்கு. கரைதல்-அழைத்தல்.] சென்னை முதலிய பெரும் பட்டினங்களில் இக்காலத்து வைக்கப்பட்டுள்ள "லைட்- ஹௌஸ்" (Light-House) போன்றதே இவ்விளக்கமும். இதனால் பழையோரது நாகரிகம் இத்தன்மைத்தென்பது நன்கு விளங்கக்கூடியது.

இனி, உண்ணாடுகளிலே, வியாபாரிகள் ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்துக்குத் தங்கள் பண்டங்களைக் கொண்டுசெல்வதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் முற்காலத்தே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பெருங்காட்டுவழிகளிலே தக்கவூர்களிற் காவற்படைகள் வைக்கப்பட்டு, வழிப்போக்கர்க்கும் வணிகர்க்கும் திருடர்முதலியவரால் சிறிதும் கேடு வாராதபடி பாதுகாக்கப் பட்டன என்றும், அப்படைகளின் செலவுக்காக, அவ்வவ்விடங்களிலே சுங்கச்சாலைகள் அரசனாணை

யால் அமைந்திருந்தன என்றும் முன்னூலால் விளங்குகிறது. இவற்றை,

"நெரியற், புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து
அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்
வில்லுடை வைப்பின் வியன் காட்டியவு" எனவும், *

"அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வெளவும் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ ரின்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்"

எனவும் வரும் பெரும்பாணாற்றுப் படையடிகளால் உணர்க. இனிப் புகார்முதலிய பெருந்துறைமுகப் பட்டினங்களிலுள்ள பண்டசாலைகளின் சிறப்புக்கள் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டவைகளைப் படிப்பவர்க்கு, இக்காலத்துப் பெருந்துறைமுகங்களின் பண்டசாலைச் சிறப்பினும் குறைந்தவைகளல்லவென்று தோன்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

"நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்
வைகல்தொறும் அசைவின்றி
†உல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவும்
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவும்
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேறவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
வலியுடை வல்லணங்கினோன்

* இதனுரை வருமாறு:— மிளகினது ஒத்த சுமையைத் தாங்கிய, வடு அழுந்திய வலியினையுடைய முதுகினையும் நடுக்கச் செவியினையுமுடைய கழுதையின்மேல் மிளகை ஏற்றிக்கொண்டு போகும் கூட்டத்தோடே வியாபாரிகள் வழங்கும் பெரிய வழியில், சுங்கச்சாலைகளையுடைய கவர்பட்ட பாதைகளைக் காத்திருக்கும் விற்படையிருக்கும் ஊர்களைக்கொண்ட அகன்ற காட்டு மார்க்கம்—என்பது.

† சுங்கம் கொள்ள.

* புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதி நிறைந்த மலிபண்டம்" (பட்டினப்பாலை)

இவ்வடிகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சரக்குகள் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் அழகையும், அவற்றில் சோழவரசனது புலிமுத்திரை யிட்டெண்ணிச் சுங்கம் கொள்ளும் சிறப்பையும் எவ்வளவு நன்ருக விளக்கிநிற்கின்றன. இன்னும், இறக்குமதியாகும் பண்டங்களில் முக்கியமானவை சில பின்வருவனவற்ருல் விளங்கும்.

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடன் முத்தும் குணகடற் றுகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் †காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெளிய வீண்டி" (பட்டினப்பாலை)

வியாபாரிகள், தாம் கொடுக்கல்வாங்கல்செய்யும் பண்டப்பொதிகளில், அவற்றின் நிறை, அளவு,எண் இவற்றை எழுதிச் சாலைகளில் அடுக்கிவைத்துப் பின்பு எடுத்துச் செல்வர். இவ்வுண்மை,

" வம்ப மாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த
கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பலபொதி
கடைமுக வாயிலும் கருந்தாழ்க் காவலும்"

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரவடிகளிற் காண்க. தமிழ் வியாபாரிகள் அக்காலத்து விளங்கிய பெருந்தன்மை பின்வருமாறு புகழப்பட்டுள்ளது.

" நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி

---

* பொதிகளில் சோழனது புலிமுத்திரையிட்டு வெளியேற்றி என்பது கருத்து.

† பர்மா.

"கொள்வதூஉ மிகைபடாது கொடுப்பதூஉங் குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல்கொண்டி துவன்றிருக்கை" (பட்டினப்பாலை)

எனக்கண்டு கொள்க. இவ்வியாபாரிகளில், கடற்கரையிலிருந்த அந்நியவணிகர், தாம் தாம் விற்கும் பண்டங்கள் இன்னவை யென்பதை ஒவ்வோர் அடையாளக்கொடிகளாற் குறிப்பித்து வந்தனரென்பது,

"கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுகத்து விரிதிரைப் பரப்பிற்
கூல மறுகிற் கொடியெடுத்து நுவலும்
மாலைச் சேரி"

என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடர்களால் விளங்கும்.

இனி, பண்டைத் தமிழ்மக்கள், தம் நாடுவிட்டு அந்நிய நாடுகட்குச் சென்றும் பொருள் திரட்டி வந்தார்கள். சுமாத்ரா, ஜாவா, மலேயா முதலிய தீவங்களிலுந் தீவகற்பங்களிலும் முற்காலத்தே நம்மவர் குடியேறி அரசுமுறைநாட்டியும் வர்த்தகம்செய்தும் வந்த செய்தி மணிமேகலைநூலைத் துருவியாராய்வார்க்குப் புலப்படத்தக்கது. அவற்றுள், சாவா என்பது "சாவகநாடு" என இலக்கியத்துக்காணப்படும். அங்கே புண்ணியராஜன் என்பவன் நாகபுரியென்னும் நகரினை ராஜதானியாகக் கொண்டு தர்மிஷ்டனாய் ஆண்டனனென்பதும், மணிமேகலை அவ்வரசனிடஞ்சென்றுவந்ததும், பிறவும் பலாறும் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. இவற்றிற்கேற்ப, அந்நாடுகளில் நம் முன்னோர் முற்காலத்தே கட்டிய கோயில்களும் கட்டிடங்களும் அழிந்து கிடப்பவை இன்றும் காணப்படுகின்றனவென்றும், அங்கிருந்த விக்ரகங்கள், மேனாட்டு லீடன்நகர்ப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலே இன்றும் உள்ளன என்றுங் கூறுவர் * "ஏறக்குறைய 2000-வருஷங்கட்கு முன் இந்தியரும் அவரரசரும் குடியேறி, மலேயதீபகற்பத்தின் தென்கோடிவரையிலும் ராஜாங்கம் வகித்து வந்தனரென்பது தற்சாலத்தில் அங்கேகிலமாகக்கிடக்கும் பாகான் (Pagan) பட்டின

* "செந்தமிழ்"– தொகுதி-ரு, பக்-கசுா.

த்தின் இடிபாடுகளை நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும்” என்று, அப்பிரதேசத்தேயுள்ள ஒரு தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் கூறியிருக்கின்றார்.

“மேலும், கீழ்நாடாகிய காம்போதியாவில் வெகு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் ஹிந்து அரசர்கள் அரசாட்சி செய்து வந்ததைக் காட்டும் சின்னங்களாக, அங்கே வெகு உன்னதமான அரண்மனைகளும், தேவாலயங்களும், ஹிந்து தேவதைகளின் பிரதிமைகளும் இப்போதும் காணப்படுகிறபடியால், அவைகளைப் பார்க்கும் ஐரோப்பிய யாத்திரிகர்கள் மூக்கில் கைவைத்துத் திகைக்கிறார்களாம். அவ்வாறே ஜாவா என்ற பஸிபிக்கடல்தீவிலும் ஹிந்துக்களின் நாகரிகம் ஒருகாலத்தில் மேம்பாடுற்றிருந்ததற்கு அறிகுறிகளான அனேகபாழான கட்டிடங்களும் கோயில்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் ஹிந்துக்கள் ஊக்கப்பிரியர்களாய்க் கடல் கடந்து தூரதேசம்போய் ராஜாங்கஸ்தாபனம் செய்தும், பிற்காலத்தில் தாய்த்தேசமாகிய இந்தியாவில் நேரிட்ட அநேக கேடுகளால், ஜனங்கள் ஊக்கமும் பேரெண்ணங்களுமிழந்து, தூரதேசம் சென்றிருந்த தம்மினத்தாரை யாதரிக்காமல் கைவிட்டுவிடவே, அங்கு மகமதியர்கள் ஆக்கிரமித்து ஆரிய நாகரிகத்தை இருந்தவிடந் தெரியாமலழித்துவிட்டார்கள்.” *

இவ்வாறு, பண்டைக்காலத்தே, தமிழ் மக்களது ஊக்கமும் உழைப்பும் பலவழிகளிலும் சென்று பயனளித்து வந்தன. காலகதி யாரையும் விடாதாகலின், அவரது பழைய உந்நதநிலை பிற்காலத்தே தாழ்ந்துவிடலாயிற்று. நம்நாட்டுத் தொழில்வியாபாரங்கள் நசித்துப்போனதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவற்றுள் முக்கியமானவை சில, நம் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பிவிடக்கூடியவையாதலால் அவற்றை இங்கே விவரிக்க எண்ணமில்லை. ஆயினும், நமதறியாமையால் நாமே கொன்றுவிட்ட தொழிற்றுறைகள் பல. இவைகளையெல்லாம் அறியவேண்டின், பேன்மைதங்கிய சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியரது அரியமுயற்சியால் சமீபத்தில் வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்பு வியாஸங்களைப் படித்தல் இன்றியமையாதது. நம் நாட்டுத் தொழில்கள் நசித்தமைக்குரிய பலகாரணங்களில், முக்கியமானதொன்று

* ஸ்ரீ. ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களது “ஜப்பான்சரித்திரம்”--முகவுரை

வது:—தேசாபிவிர்த்திக்கு இன்றியமையாத தொழிற்றுறைகளை, அவ்வளவு கூரியவறிவுமாற்றலுமில்லாச் சிலவகுப்பினர்க்குரியவாக ஒழித்தமையால், அப்பழைய தொழிற்றுறைகள் காலத்துக்கேற்ற திருத்தங்களும் பெருமையும் பெறவியலாது, பழையநிலைமையிலே நிற்பனவாயின—என்று மகாநிபுணரும் தேசாபிமானியுமான மகாராஜரொருவர் சமீபத்தே அபிப்பிராயப்பட்டனர். இக்கருத்து, உண்மையிற் றிட்பநுட்பமுடைய தன்றோ! பண்டுமுதலே நல்லறிஞரெல்லாம் தொழிற் றுறைகளில் கவலைசெலுத்தி வந்திருப்பராயின், ஏனையதுறைகளில் அவரால் உண்டான பெருமைகள் கைத்தொழிற் கண்ணும் சென்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. முன்னுளில் நல்லறிஞர்கள் யந்திரதந்திரங்களிலே தம்கவலையைச் செலுத்திவந்ததாலன்றோ, எத்தனையோ அருமையான யந்திரங்களும் ராஜதந்திரங்களும் பழைய சங்கநூல்களிலும் பிறவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. "கிறைக் குறி னிறைதரப் போக்குறிற் போக்கும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை" என்னும் யந்திரவாவியும், சிலப்பதிகாரத்து அடைக்கலக் காதையிற் கூறப்படும்,

"வளைவிற் பொறியும், கருவிர லூகமும் கல்லுமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெக்கெயும் பாகடு குழிசியும்
காய்பொன் னுலையும் கல்லிடு கூடையும்
தூண்டிலுந் தொடக்கும் ஆண்டலை யடுப்பும்
கவையும் கழுவும் புதையும் புழையும்
ஐயவித் துலாமும் கைபெய ரூசியும்
சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமும்
கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்" என்ற—

அக்காலத்துபயோகப்பட்ட யந்திர ஆயுதங்களின் வகைகளும் பூர்விகரது யந்திரஞ்செய்யுந் திறமையை நன்குகாட்டுவனவாகும். இவ்யந்திரங்களின் பொருள்கள் அவ்வடிகளின் உரையிற் கண்டுகளிக்கத்தக்கன. இவ்வாறே, முற்காலத்து வழங்கிய யந்திர ஆயுத விசேஷங்கள், சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம் ௭௨—௭௫-ம் பாடல்களிலும் மிகுதியாகக் காணப்படும். இவ்வாறு வழங்கியவைகளெல்லாம், விர்த்திமுகங் காட்டாமற்போயினும், இறந்துபோகாமலேனு

ம் நம்காலத்தில் இருத்தலாகாவோ? நாம் வரவர அறிவாற்றல்கள் குறைந்தவராகி நம் முன்னோர்கள் வைத்த பெருமையைக் காப்பாற்றாது கெட்டோம். அதனால் நம் தேசம் சிறுமைப்பட்டது. ஆயினும், "வறுமை" என்பது, ஒருஜனசமூகத்தை நெடுங்காலம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்கும்படி விடாதன்றோ! கைத்தொழில் வியாபாரங்களால் தமக்கு நேர்ந்துள்ள குறைகளையும், அதனால் தம்வறுமை அதிகப்பட்டுவருதலையும், தேசக்ஷீணத்தையும் நம்மவரெல்லாம் அறியத்தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆதலால், உயர்வகுப்பாருள்படயாவரும் தொழிற்றுறைவியாபாரத்துறைகளில் விருப்பத்துடன் புகுங்காலமும் நெருங்குகின்றதென்னலாம். இங்ஙனமாயின், இந்தியாவின் வருங்காலம் பழைமைபோலவே சீருஞ்சிறப்பும் பெற்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. முற்காலத்தேவிளங்கியதெய்வப்புலவராகிய திருவள்ளுவரினும் சீரிய அறிஞர் எக்காலத்தும் உண்டோ? அப்புலவர் பெருமானே தம்ஜீவனோபாயத்துக்காக மேற்கொண்ட விர்த்தி நெய்தற்றொழில் என்றால், கைத்தொழிலைப்பற்றி முன்னோர் கொண்டிருந்த எண்ணம் எவ்வளவுயர்ந்ததாகும்? "செய்யுந் தொழிலெல்லாஞ்சேர எடுத்துரைக்கின், நெய்யுந்தொழிற்கு நிகராகா" என்பதே தெய்வப்புலவர் திருவுள்ளமாம். அவர் நெய்தற்றொழில் செய்துவந்தவரென்பது "இழைநக்கி நூல்நெருடும் ஏழையறிவேனோ, குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து"—என வழங்கும் அவர்பாடற்பகுதியால் தெளிவாம். இப்புலவர் பெருமானைப்போலவே, முற்காலத்தே, கைத்தொழில் வியாபாரப்பெருமைகளை நன்குணர்ந்து அவற்றையே தம்விர்த்தியாகக் கொண்டுவந்த நல்லிசைப்புலவர்கள் பலர் உளர். மணிமேகலையாசிரியரான சீத்தலைச்சாத்தனார்க்குக் கூலவாணிகன் என்னும் அடையும் இளவேட்டனார்க்கு அறுவைவாணிகன் (அறுவை - ஆடை) என்னும் அடையும், சாத்தனார் என்பவருக்கு வண்ணக்கன் என்னும் அடையும் வழங்குதலாலும், மதுரைப்பெருங்கொல்லனார், உறையூர் இளம் பொன்வாணிகன் சாத்தங் கொற்றனார், மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார், மதுரைப் பொன்செய்கொல்லனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பெயர்களாலும் மேற்கூறிய விஷயம் தெளியப்படும். இடைக்காலத்தில், கைத்தொழிற்பெருமையை, அறிஞர்கள்

அறியாது கைநெகிழவிட்டமையாலேயே, நம்தேசம் உண்டு உடுப்பதற்கும் கண்டுகளிப்பதற்கும் பெருக்கிமெழுகுவதற்கும் ஊர்ந்துஉலாவுவதற்கும் அந்நியக்கைத்தொழிற் பொருள்களையே எதிர்பார்க்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது. இவ்வாறு அந்நியக்கைத்தொழில் வியாபாரிகட்கு நாம் அடிமைப்பட்டிருப்பதை நிவர்த்தித்து, உலகத்து நாகரீகமக்கள்முன் நம்மைக்காட்டிக் கொள்ளவேண்டுமாயின், எல்லா மேல்வகுப்பாரும் நல்லறிஞரும் நாகரீகம்படைத்தபிரபுக்களும் தேசவிர்த்திக்கு இன்றியமையாத தொழிற்றுறைகளிற் புகுவது ஆவசியகமாகும். இத்தேசத்துள்ள எல்லாரும் ஜாதிமதவேற்றுமையை அறவேயொழித்து, "தேசநன்மை" என்னும் பொதுநோக்கத்துக்காக தம்சக்திகளையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டி ஒற்றுமையுடன் உழைத்து வந்தால், நினைத்த எண்ணங்கள் யாவும் எளிதின் முற்றுப்பெறுதல் திண்ணம். சுதேசிய உணர்ச்சி எழுந்த இரண்டுவருஷங்களுள், நம் தேசத்தார் அடைந்திருக்கும் எண்ணிறந்தநன்மைகளே இதற்குத் தக்க சான்றாம்.

> "ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
> ஊக்க முடையா னுழை"
>
> "ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
> தாழாது உஞற்று பவர்"

என்பவை பொய்யாமொழிகளன்றோ. "எல்லாம் பொருளிற் பிறந்துவிடு" மென்பது முதுமொழியாதலின், அப்"பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" யென்பது திண்ணம். அன்றியும் மறுமையின்பமுங் கூட, அப்பொருளில்லையேல் எளிதிற்பெற இயலாதென்பது மேலோர் திருவுள்ளமாகும். என்னை?

> "அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும்
> செல்வச் செவிலியா லுண்டு"

என, மறுமைக்குரிய அருள்வளர்ச்சிக்கு இம்மைக்குரிய பொருளைக் காரணமாகக்கூறுதலால் என்க. இதுபற்றியே, "ஆராயிற்றானே அறம்பொருளின்பமென்று, ஆராரிவற்றினிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருகலையு மெய்துவர்" எனவும் "முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னான்முடியும்" எனவும் திருமொழிகள் பிறந்தன. செல்வப்

*

பெருக்குடைய தேசங்கள் "குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன், றுண்டாகச்செய்வான்வினை" என்றபடி, எந்த அருமையான காரியத்தையும் சாதிக்கவல்லன. இதற்கு மேனாடுகளே போதியசான்றாகும். பொருள்வருவாயின்றி ஏழைமையுற்ற நாடோ எத்தனை ஞானவலியைப் பழங்காலமுதலே பெற்றிருப்பினும், அஞ்ஞானம் ஒருகால் போலியாகி அஞ்ஞானமாக முடிதலுங்கூடும். என்னை ? இம்மையின்பத்துள்ளபற்று, அநுபவித்துக்கழிதற்கு இடமின்றாதலால். இதுபற்றியன்றோ, போலி வேதாந்திகள் பலர் நம் நாட்டில் தலைப்பட்டு பொய்புரட்சிகளுக்காளாய், இருமையின்பத்தையுமிழந்து கெடுகின்றனர். ஆதலால், உலகவாழ்வுக்கு இன்றியமையாத பொருணிலையின் தத்துவத்தைச் செவ்வனேயுணர்ந்து போற்றுதல் ஒவ்வொரு தேசத்தாருடைய கடனுமாம். இம்முறைப்படி நோக்கின், இந்தியாதேசத்தின்நிலைமை மிகச்சீர் கெட்டுக்கிடக்கின்றது. இந்நிலைமை மாறவேண்டின், அது "சுதேசிய முயற்சி"யாலேயே நிறைவேறத்தக்கதென்பது அறிஞரெல்லாருடைய கொள்கையுமாம். ஆதலால், நம்மவரொவ்வொருவரும் இம்முயற்சியைத் தத்தம் அறிவாற்றல்களுக்கு ஏற்றவளவு கொண்டுசெலுத்துதல் தேசத்தின் பெருநன்மைக்குக் காரணமாகும்.

"உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து"

என்னும் அருமைத்திருவாக்குப்படி, நம்முடைய எண்ணங்களும் கர்மங்களும் மேன்மையுடையனவாகுக. நம்முயற்சி ஒருகால் தவறினும் அது பயனளித்தற்குரியதேயாகும். கைத்தொழில்வியாபாரமுதலிய துறைகளில் நிகரற்ற அறிவும் அநுபவமும் வாய்ந்து, நமக்கு அநுகூலிகளாயுள்ள அந்நியரிடம் மதிப்பும் அபிமானமும்காட்டி, அவரையொட்டியும் நம்பெருமைகளை முற்படுத்த முயலவேண்டும். உலகவியலறியாத பலர்கருத்தில் அந்நிய நாட்டாரெல்லாம் அநாகரிகத்தன்மை வாய்ந்த மிலேச்சரென்னும் எண்ணம் சிலகாலமாக இருந்ததாயினும், இப்போது, அவர்கள் உலகியல்விஷயங்களில் பெரிது உயர்ந்தவரென்றும், அன்னாரிடமிருந்து நாம்கற்றுக்கொள்ளற்குரியவை எத்தனையோ உண்டென்றும் நம்மவர்மனதில் உதித்துவருகின்

றன. ஆமுஷ்மிகவிஷயங்களில் அவரறிவு கடைப்பட்டதாயினும் ஐகிகத்தில் அன்னோர் உயர்வுகருதி,

"தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணில்
அவன்றுணையா யாறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல்"—(நாலடியார்.)

என்னும் முதுமொழிப்படி, நடந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. வானசாஸ்திரத்தில் உலகத்தே ஒப்புயர்வற்று விளங்கியவரும் இற்றைக்கு 2000-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவருமான கர்க்காசாரியர்மேல்நாட்டு அறிஞரைப்பற்றிக் கூறுவதாவது:— "யவனர்கள் மிலேச்சர்களே; ஆனால் அவர்கட்குள்ளே இந்தசாஸ்திரம் (வானசாஸ்திரம்) அநுபவசித்தமாக நிலைபெற்றுள்ளது; ஆதலால் பிராமணஜோதிஷ்கரினும் அவர்கள் ருஷிகளாக மிகுதியும் மதிக்கப்படுகிறார்கள்" என்பது.* இதனால், முற்காலத்தில் அறிவுஅநுபவமிக்க மேல்நாட்டார்களை ஆரியமக்கள் எவ்வளவு மேலாக மானித்திருக்கிறார்களென்பது விளங்கும். இத்தகைய விரிந்தசிந்தனையும் தேசாபிமானமும் கொண்டு, "உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தி னூக்கி, இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்" என்றவாறில்லாமல், தளராத உறுதியுடன் நின்று நல்லறிஞர்கள் நம்மவர்க்குவழிகாட்ட முயல்வராயின் உலகமுழுதும் அவ்வழியையே பின்பற்றி நல்வாழ்வுபெறும் என்பதுதிண்ணம். நம் தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகர்களும், அதன் அக்கிராசனாதிபதியும், கல்வியும் செல்வமும் ஒருங்கேகவினப்பெற்ற வள்ளலுமாகிய ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், சுபாஷாபிவிர்த்திமட்டுமேயன்றி, நாட்டுத்தொழில் முயற்சிகளிலும் பெருநோக்கங்கொண்டு நம்மவர்க்கு வழிகாட்ட முன்வந்திருப்பது இத்தமிழகம் செய்த தவப்பேறேயாகும். இவர்களைப்போலவே, ஏனைப் பெரியோர்களும் பிறரும் தேசாபிவிர்த்தியிற் கவலை கொள்ள முற்படுவார்களாயின், அப்போது, பரதக்ஷேத்திரம், உழவுதொழிலே வரைவுவாணிபம் வித்யாசிற்பமென்னும் ஷட்கர்மங்களும் நிரம்பிக் "கர்மபூமி" என்னும் பழம்பெயரோடு நிலைபெற்று விளங்கத் தடையென்னை? ஆதலால், அறிஞர்காள்! தென்னாட்டு ஞானபூர்ணரான பெரியார் திருவாய்மொழியால் உங்கட்குக் கூறிமுடிப்பதாவது:—

"வம்மின் புலவீர்! நும் மெய்வருத்திக் கைசெய்து உய்ம்மினோ"—

பத்திராசிரியர்.

(முற்றும்)

* Civilisation in Ancient India. Part—II, p. 120.

தவம்புரியுஞ் சில ஜீவஜந்துக்கள்.

———:o:———

உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு—திருக்குறள்.

"ப்ரெய்ட்" என்னுமாங்கிலராலாக்கப்பெற்று, 1850-வது வருடம் வெளிப்போந்த "மானுடத்தவம்" என்னுமோர்கிரந்தத்தே இவ்விநோதக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 1837-ம் ஆண்டு, லாகூர் நகரத்தில் துறவியொருவனிருந்தானும். ரஞ்ஜீத்ஸிங்கென்னும் மரசர்க்கும், ஸர்-க்ளாட்வேட் என்னும் வெள்ளையர்க்கு மெதிரில், அத்துறவியை உயிரோடு ஒருபெட்டியிலிட்டுத் தாள்போட்டு பூமியிலோர் குழிதோண்டி, அதிற்பெட்டியைப்புதைத்துச் சிலர் அக்கல்லறைக்குக் காவல்காத்திருந்தார்களாம். இங்ஙனஞ் சிலமாதஞ் செல்லப் பின்பொருநாள், அரசருமாங்கிலரும், சவக்குழியைத் தோண்டிப்பெட்டியை வெளியிலெடுக்க ஆணையிட, அவ்வாணைக்கேற்பப் பெட்டியும் வெளிவர, அதையுடைத்து, அதனுட்சவம்போற்கிடக்குந்துறவியைத் தட்டியெழுப்ப, அவருமெதிரில் நிற்போர்க்கு ஆச்சரியமுண்டாகத் தம் தவத்தினின்று மெழுந்தாராம்.

ஜர்மானிய தேசத்தவரும், ஜீவாங்கசாஸ்திரத்து மகா நிபுணருமான மாக்ஸ் வெர்வோர்ன் என்பவர், ஐந்தாண்டுகட்கு முன் வெளியேற்றிய தமது புத்தகமொன்றில் பின்வரும் வியக்கத்தக்க சம்பவமொன்று விவரித்திருக்கின்றனர். வட-இந்தியாவில் ஓர் ஊரில் ஆண்டிவேடம்பூண்டு அங்குமிங்குமலைந்து திரியுமொருவ ரிருந்தனர். அவரிருந்தகாலம் ஏறக்குறைய இருபதுவருடங்கட்குமுன். அவரைச்சுற்றிலுமுள்ளோர் அவர் யோகசாஸ்திரத்துக் கைதேர்ந்தவரென்றும், அன்னமின்றி வருஷக்கணக்காய்க் காலங்கழிக்க வல்லவரென்றுஞ் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட ஐரோப்பியர் மூவர் அவரிடஞ்சென்று தாம்பார்க்கவந்த விஷயத்தை அவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளத், தவசியும் அவர்கட்கிணங்கினவராய், "நீங்கள் விரும்பும் விஷயம் நானேசெய்து காட்டொணாது: எனது மாணு

க்கருள் ஒருவனைச்செய்யச்சொல்லுகின்றேன்" என்று விடைபகர வே வெள்ளையர்கட்கு ஆச்சரியம்பெருகிற்று. உடனே யோகி தமது சிஷ்யருளொருவனையழைத்துப் படுக்கவைத்துச் சுவாசத்தையடக்க ச்சொன்னார். வேடிக்கைபார்க்கப்போன மூவருள் ஒருவர் வைத்திய சாஸ்திரத்துத்தேர்ந்தவராதலால், மாணாக்கன் மார்பிற்கையைவை த்துப்பார்க்க, அவன் சுவாசம் நிறுத்திநிறுத்தி விடுவதையும், அவன் நாடிவரவர மெதுவாயடிப்பதையுங் கண்டார். ஐந்து நிமிஷமானது ம் மாணாக்கன் பிணம்போற்கிடந்தான். பின்பு அவனை யொருபெ ரும்பையிற்போட்டுக்கட்டி, ஓரறையில்வைத்து இரவும்பகலும் மாற் றிமாற்றிக் காவல்காத்து வந்தார்கள். இடையிடையே வைத்தியர் அப்பிணத்தை உருட்டியுருட்டிப் பார்ப்பார்; ஒன்றிற்கு மசைவதி ல்லை. இங்ஙனஞ் சிலநாட் சென்றன. பின்பொருதினம் ஆங்கிலர் யோகியையழைத்து மூட்டையைபவிழ்த்துவிடும்படி கேட்டுக்கொ ண்டார்கள். யோகியும் அவ்வண்ணமேசெய்து, மாணாக்கன்காதில் ஏதோ மந்திரம் முணுமுணுத்தார். மாணாக்கனும் சிறிதுசிறிதாய்ச் சுவாசம் உள்வாங்கி வெளிவிட ஆரம்பித்தான்! நாடியும் மெல்லமெ ல்ல அடிக்க ஆரம்பித்தது. இரண்டுமூன்று நிமிஷமானதுந் தூக்கத் தினின்றெழுந்தவன்போல் மாணாக்கன் எழுந்துட்கார்ந்தான். வியப் படைந்தெதிரில் நின்று நோக்குமாங்கிலர்க்கு அவன்தேகஞ் சிறிது மெலிந்ததாகவே காணப்படவில்லை. ஒருவரையொருவர் ஏறிட்டுப் பார்த்து இவ்வதிசயத்துக்குக் காரணங்கண்டிலராய், யோகிக்குவந் தனமளித்து வந்தவழிபார்த்துத் திரும்பினார்கள்.

இச்சிறுகதை யிரண்டையும் வாசித்தும் எமக்குண்டான ஆச்ச ரியமளவிடத்தக்கதன்று; ஆனால் அவை நம்பக்கூடியனவா? என்று வினவுவார்க்கு ஜர்மானியவிற்பன்னர் கொடுக்குமுத்தரமே தகுதியு டைத்து. இக்கதைகள் நம்பக்கூடியனவோ, அல்லவோ? இத்தகையதி றமை வாய்க்கக்கூடியதே. ஏனெனில், மனிதரினுங் கீழ்ப்பட்ட எத் தனையோ ஜீவராசிகளிடத்து இச்சக்தி மிகுதியு மிருப்பதாதலின், நம் மவர்களோ இக் கதைகளை உடனே நம்புவார்கள். இவ்வாறு அன்ன ஞ்சுவாசமின்றி நாட் கணக்காகவும், மாதக்கணக்காகவும், வருடக்க ணக்காகவும் காலங்கழிக்கும் பலயோகிகள் நம் பரதகண்டத்துளர்

என்று அவர்கள் சொல்ல நாம் பன்முறையுங் கேட்டிருக்கின்றோம். மற்றைத்துணை யோகிடயங்கள் மானுடரினுங் கீழ்ப்பட்ட பிராணிகளிடமிருந்து அவர்கள் கற்றிருப்பதுபோல், இவ்வற்புததிறமும் அவற்றினிடமிருந்தே யோகிகளறிந்தார்களென்பது எமது கொள்கை. இதற்குதாரணமாகச் சில ஜீவப்பிராணிகள் தவஞ்செய்தலைப்பற்றிச் சில சொல்லுவோம்.

மாரிக்காலத்தில் இரவில் "க்ணங் க்ணங் க்ண க்ண" என்று பல்லவிபாடுந் தவளையை நம்மவரிற் பலருங் கண்டிருப்பார்கள். அதன் வயிறு பருத்துத் தலை சிறுத்திருக்கும்; கண்ணைப்பறிக்குமழகிய வர்ணந்தீட்டப்பட்டது; வெகுதுரிதமாய் மண்ணைப் பறிக்குங்கால்களுடையது. அது வாய்விட்டிடு மகோரமான சத்தம் ஆண்பெண்ணையழைக்கு மற்புதசங்கீதமாம். இரண்டங்குலமழைபாவது பெய்தாற்றான் தரையின் கீழிருந்து மேல்வரும்; மற்றையகாலங்களில் தரைமட்டத்திற்குக்கீழ் மூன்று நான்கடி தாழ்ந்திருக்கும் பாழில் வசிக்கும். தரையின்மேல் நான்குமாதமும் தரையின்கீழ் எட்டுமாதமுஞ் சாதாரணமாய்க் காலங்கழிக்கின்றது. மாரிக்காலத்து மழையேயில்லாவிடின், இவையுந்தரையின்மீது தலைகாட்டுவதில்லை. மாரிகாலத்துமாத்திரமே உண்பதும், ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழ்வதும் குஞ்சுபொரிப்பதுமாம். கோடை முழுவதுந் தரையின்கீழ்க் காற்றன்னமின்றிக் கொடுந்தவம்புரியும். அவைசெய்யும் யோகம் பற்றியன்றே இந்திரனுமிரங்கி மழைபொழிகிறான். சிலவருடங்களில் மழையில்லாமற் போவதற்குக் காரணம் இத்தவளையின் யோகஞ் சற்றுக்குன்றியிருக்கவேண்டுமென்பதே எமது அபிப்பிராயம்.

மாரிக்கால முழுவதும் பனிக்கட்டியால் மூடப்பட்ட உத்தரப் பிரதேசங்களிலுள்ள வெண்கரடி போன்ற சில பிராணிகள் அம்மாரிக்காலஞ் செல்லும் வரையில் மண்ணிற் குடையப்பட்ட பெரும் வளைகளுட் பதிந்து கிடக்கும். ஆதவனுக்கிரத்தால் சிறிதுஷ்ணம்பட்டுப் பனிக்கட்டிகளுடைந்து அவை நீங்கித் தரை கண்ணுக்குப் புலப்படவே, ஆறுஏழு மாதமாக யோகஞ் செய்துகொண்டிருந்த இப்பிராணிகள் மிகக் களிப்புடன் வெளிப்போம். மானுடயோகிகளோ தேஜோமயமான கடவுளைக் காணுதற் பொருட்டு யோகத்திலி

றங்குகிறார்கள். இச்சீவ ஜந்துக்களோ தன்னொளியால் இருட்டை நீக்கி உலக முழுமையும் உற்சாகப்படுத்தும் சூரியனைக் காண்டற்குத் தரையின் கீழ்த்தவம் புரிகின்றன.

இங்ஙனமே எய்ப்பன்றியும், வௌவால்களிற் சிலவும் ஊண் சுவாசமின்றி வருடத்திற் சில மாதத்தை உறக்கத்திலேயே போக்கிவிடும். அக்காலத்து வௌவாலானது மலைக் குகைகளிலாவது, மரப்பொந்துகளிலாவது மறைந்திருக்கும். எய்ப்பன்றியும், மலைப்பாறையின் சிறுபொந்துகளிலும், மரத்து வேரடிகளிலும் மாரிகால முழுவதையுங் கழிக்கும். அப்போது அதனுறக்கத்தை யாரேனுங் கலைத்தால், பெருஞ் சுவாசமொன்று உள்வாங்கிப் பின்பு சலனமின்றி ஓய்ந்து கிடக்கும்; கோடை திரும்பவே தன்னுறக்கத்தினின்று வெளிவரும்.

நத்தை முதலிய அற்பப் பிராணிகளும் இவ்வதிசய சக்தியைக் கொண்டிருக்கின்றன. தமதுடம்பினின்றிழியுமோர் பொருளால் சிறு தட்டொன்று செய்து, அதனுதவியால், தங் கூட்டின் வாயை மூடிக்கொண்டு, கூட்டிற்குள் மோனத்திலிறங்கும். லண்டன் மாநகரத்தமைத்திருக்கும் பலபொருட் காட்சிச்சாலையில் நான்கு வருடகால மிவ்வாறு யோகத்திலிருந்த ஒரு பணிநத்தையைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கூட்டினின்று வெளிவந்த பிறகு இரண்டாண்டுவரை உயிரோடிருந்ததாம். இன்னணமே பூச்சிகள் யாவையும் கூட்டுப்புழு உருவாயிருக்கும் நிலையில், காற்று அன்னம் முதலியனவன்றிக் காலஞ் செலுத்துகின்றனவென்று "செந்தமிழ்" முற் பகுதியிற் சொல்லப்பட்டிருந்தது. சாதிக்குத்தக்கவாறு நாட் கணக்காகவும், மாதக்கணக்காகவும் அந்நிலையிலிருக்கும். மூன்றாண்டுமட்டுங் கூட்டுப்புழுவாயிருந்து பின்பு வெளிவந்தவன்றே முட்டையிட்டிறந்துபோம். ஒரு பூச்சிக்கு இது காரணம்பற்றி 'அற்பாயுளுள்ளது" என்னும் பெயரே யிடப்பட்டிருக்கிறது. அம்மூன்று வருடகாலமும் ஊணின்றிக்காற்றின்றித் தன்னை யறியாப்பெருந்தவத்திலிருக்கும்.

வேறு சில பிராணிகள் வருஷக்கணக்காக உறக்கங் கொள்ளும். இவற்றைப் பார்க்கப் பூதக்கண்ணாடி யுபயோகிக்கவேண்டும். ஆறு,

குளம், ஏரி இவற்றிலவை அபரிமிதமாயுண்டு. இவை அங்குமிங்கு மோடுவதற்கு ஏதுவாயிருப்பது இவற்றின் தலையின் கீழிருக்கும் சக்கரம் போன்ற ஓரங்கம். அவ்வுறுப்பு ஓயாது சுழலுவதால் இவற்றிற்கு "சக்கரக்கிருமிகள்" என்று பெயர். இச்சிறு பிராணிகளுட் சிலவற்றைப் பிடித்து ஒரு சமபான வெள்ளைக் கண்ணுடித் துண்டின்மேல் சிறிது தண்ணீரோடு வைத்துப் பூதக்கண்ணுடியால் நோக்கத், தண்ணீருள்ளளவுங் கண்ணுடியின்மேல் வெகு சுலபமாய் அங்குமிங்கு மோடும். தண்ணீர் சிறிது சிறிதாய் நீராவியாகமாறவே இவற்றின் சுறுசுறுப்பும் நிற்கத் தொடங்கும். கடைசியாய் நீர் முழுவது மறையவே இவை தஞ்சக்கரவங்கத்தை உள்ளிழுத்து, ஓடுதல் நின்று, உயிரிழந்த பிணம்போற் கிடக்கும். அவ்வமயத்து தம்மைச் சுற்றிக் கண்ணுடி போன்ற ஒரு பொருளால் கூடொன்று கட்டிக்கொண்டு அதனுள் வசிக்கும். கூட்டிலிருக்குங்கால் உண்ணுவதுமில்லை, சுவாசம் விடுவதுமில்லை; ஒரே உறக்கந்தான். இக்கூட்டிற்குள் மூன்று வருஷப்போதிருக்கும். சிற்சில சமயங்களில் இச்சிறு கூடுகள் ஆகாயத்தில் தூசிபோற் பறக்கும். பிறகு முன்போல் ஒரு கண்ணுடியின்மேல் வைத்துச் சிறிது தண்ணீரைச் சேர்த்துப் பூதக்கண்ணுடியால் பார்க்க, கூடுடைந்து இச்சிறு பிராணி வெகு சுறுசுறுப்பாய் வெளிவந்து, சிறையினின்று விடுபட்டவன்போல் ஆனந்தத்துடன் ஆடும். இவை இவ்வண்ணம் உயிர் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குக் காரணம் என்னை? ஆறு குளங்கள் மாதக்கணக்காய்த் தண்ணீர் வற்றிப்போகின்றமையால், அக்காலத்து இவை வேறு எவ்விதத்தால் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்? சிறு கூடு கட்டி அதனுள் ஏரிகளில் தண்ணீர் வருமளவும் அபாயமின்றி வாழ்கின்றன. இவ்விதமே சில மீன்களும், அவற்றின் முட்டையும் கோடைக்காலத்தைச் செலுத்துதல் நம்மவர்களுக்கு நன்குய்த் தெரிந்தவிஷயமன்றே?

(இன்னும் வரும்.)

வி. நரசிம்ம ஐயங்கார்.

பண்டித சங்கம்.

———:o:———

[எமக்கு, சுதேசவித்தியாபிவிர்த்திசங்கத்தார் அனுப்பியவிளம்பரமொன்றில், சென்னையில் பண்டிதசங்கமொன்று ஸ்தாபிக்கப்பெறும் விஷயத்தையும் அதனாலுண்டாகும் நன்மைகளையும் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விஷயமாகச் சென்னையிலுள்ள பிரபல புத்திமான்கள் சிரத்தை கொண்டுள்ளார்களென்று தெரிகிறது. இச்சங்கங் கூடுவதன் நோக்கம், அதில் எழுதப்பட்ட பின்வரும் விஷயங்களால் வெளியாம். பத்திராசிரியர்.]

பண்டிதசங்கம் சேர்ப்பதன் கருத்தும் பயனும்.

———

“ஸங்கே ஶக்தி: கலௌ யுகே” என்ற வசனமேற்பட்டிருப்பதால், கூட்டத்தாலேயே பல காரியங்கள் நடத்தப்படும் என்ற கருத்து நமது தேசத்திற்கு நூதனமல்லவென்று தெளிவாகிறது. பலவிதமான அசௌகரியங்களால் அந்தவழக்கம் இக்காலத்தில் மாறிப்போயிருக்கிறது. நாகரிகம்பெற்ற இதர தேசங்கள் பலவற்றில் பலவகைத் தொழிலாளிகளும் கூட்டங்கூடிப் பற்பல நன்மைகள் செய்துவருகிறார்கள். அவையாவன: 1-பொருள் சம்பாதிப்பது, 2- ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உபகாரங்கள் செய்வது. 3-துரைத்தனத்தாரிடத்தில் விசேஷமான செல்வாக்குடையவர்களாய், அவர்களுடைய ஆதரவும் அபிமானமும் பெற்று, அதனால் அநேகம் காரியங்களைச் சாதிப்பது முதலியவைகளாம். இப்போது இத்தேசத்திலுள்ள முனிசிபாலிடிகளும், லோகல் பண்டு சபைகளும், யூனிவர்சிட்டி என்கிற கலாசாலைகளும், இருப்புப்பாதைச் சங்கங்களும் இப்படிப்பட்ட சங்கங்களேயன்றோ? இவை துரைத்தனத்தாருடைய அபிமானம்பெற்று, தத்தம் காரியங்களை ஒருவாறு செய்துவருகின்றன. மற்றும்பலதொழில் துறைகளிலும் இப்படியே சங்கம்கூட்டத் துரைத்தனத்தாருக்கு அவகாசமில்லாமையால் அவர்கள் உபேக்ஷையாயிருக்கிறார்கள். அங்கங்கே தேசத்தாரே சபை

*

கள் சேர்ந்து துரைத்தனத்தாருடைய உதவியைவேண்டினல், அவர்கள் தங்களாலான சகாயம் செய்வார்கள். தற்காலம் இச்சென்னையிலேயே 'டீச்சர்ஸ்கில்டு' என்கிற உபாத்தியாயர்சபையும் பிரதமவித்தியாப்யாஸ பாடசாலை உபாத்தியாயர் சபையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் இச்சபைகளில் பண்டிதர்களுக்குச் சேர்ந்துகொள்ள வழியில்லை; தம்பிள்ளைகளின் படிப்பு சரியாக நடக்கிறதா வென்று விசாரிக்க ஆவல்கொள்ளும் பெற்றோர்களுக்கும்சேர்ந்துகொள்ளவழியில்லை.

பண்டிதர்கள் சபைகூடினல் பின்வரும் காரியங்களிலுள்ள குணதோஷங்களைக் கண்டறிந்து துரைத்தனத்தாருக்கு எடுத்துக்காட்டித் தேசத்திற்கு வேண்டிய நன்மைகள் செய்யலாம்.

1. இப்பொழுது ஐந்து (5) வருஷகாலத்தில் அரைகுறையாக நடத்திவருகிற பிரதம வித்யாப்யாஸத்தை இரண்டு மூன்று வருஷத்தில் இத்தேசத்து முறைப்படி பூர்ணமாகப் படிப்பிக்கலாம்.

2. காங்கிரெஸ் மஹாஸபையாரும், மாகாண ஸபையாரும், ஜில்லாஸபையாரும்,நாகரீகமுள்ள இதரதேசங்களிலிருப்பது போல் இத்தேசத்திலும் நிர்ப்பந்தப்படிப்பு அவசியம் வேண்டு மென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டபடி ஸெக்ரிடெரி அவ்ஸ்டேட் ஆகிய மார்லி பிரபுவும், நமது கவர்னர் ஜனரலாகிய மிண்டோ பிரபுவும் இத்தேசத்திலுள்ள அறியாமையின் அளவைக்கண்டு விசாரப்பட்டு, அதுவிஷயத்தில்எவ்வளவுபணம்வேண்டுமானாலும் செலவழிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்பென்பது, பண்டிதர்களாலேயே முடியவேண்டிய காரியமாகையால், இப்படிப்பட்ட நல்லகாலத்தில் பண்டிதசங்கமேற்பட்டுப் பற்பல தொழில் துறைகளிலும் வித்தியாபிவிருத்தி செய்யவேண்டிய விஷயங்களை நன்கு ஆலோசித்து அதற்காகப் பொருட்செலவு செய்யவேண்டிய விதங்களைக் கண்டறிந்து துரைத்தனத்தாருக்குத்தெரிவித்தால்,தேசத்தில் வித்தியாபிவிருத்தியுண்டாக மிகவும் அனுகூலமாகுமே. இச்சென்னையில்மட்டும் நிர்ப்பந்தப்படிப்புக்கு லக்ஷம் ரூபா செலவாகுமென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு செலவுசெய்தும் படிப்பிக்கும்படிப்பு எழுதப்படிக்கத்தெரிந்துகொள்வதற்கு, அதிகமில்லையே.

சுதேச வித்தியாபி விருத்தி சங்கத்தார், முன் பிரசுரம்செய்த பிரதம வித்யாப்யாஸ பத்திரிகையிலே எடுத்துக்காட்டிய குறைக ளில் 1-பரீக்ஷை வேதனப்படிப்பு முறை—2-கட்டிட நிர்ப்பந்தம், 3-தாறுமாறான ஒழுங்கற்ற படிப்புமுறை இவைகள் நிவர்த்தியா கிவிட்டன. போதிக்கும் திறமையுள்ள நல்ல உபாத்தியாயர் இல்லா மையும்,படிக்க நல்ல புஸ்தகங்கள் இல்லாமையும் மாத்திரம்இன்னும் மாறவில்லை. நூதனமாக வேறு சில இடையூறுகளும் உற்பத்தி யாயிருக்கின்றன.

3. த்விதீய வித்யாப்யாஸப் படிப்பில், பாஷையிலே சம்பந் தப்படாத விஷயங்களைத் தேச பாஷையிலேயே படிப்பிக்கவும் கூடும், கற்றுக்கொள்ளவும் கூடுமென்று இந்தியா கவர்ன்மெண் டார் பிரசுரம் செய்திருக்கிறபடியால், அதற்குத் தக்க புஸ்தகங் கள் இருக்குமிடங்களைக் கண்டறிந்து தெரிவிப்பதும், இல்லாத புஸ் தகங்களை நூதனமா யியற்றுவதும், அவைகளைத் தக்கபடி போதிப் பதும் பண்டிதர்களுடைய காரியமே யன்றோ? சுதேச வித்யாபி விரு த்தி சங்கத்தார் ஏற்றுக்கொண்ட பல முயற்சிகளில் முக்கியமான து இதுவே. இதனை இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் அங்கீகரித்து அப் படியே நடத்தும்படி அநுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். பண்டிதர்க ளுடைய ஒற்றுமை யிருந்தால் இக்காரியம் சீக்கிரம் கைகூடி த்தே சத்திற்கு நன்மையுண்டாக்குமல்லவா?

4. பாஷையில் சம்பந்தப்படாத விஷயங்களைத் தேசபாஷை களிலேயே கற்பிக்கவேண்டுமென்று சுதேச வித்யாபி விருத்திசங்க த்தார் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி, இப்பொழுது வித்யாவிசாரணாதி காரிகள் செய்திருக்கிற (எலிமெண்டெரி பாடசாலை, ஸெக்கெண்டெ ரி பாடசாலையென்கிற) பிரிவினையினால் ஈடேறத் தடையா யிருக்கிற து. சுதேச வித்யாபி விருத்தி சங்கத்தா ருடைய கருத்தாவது, பாஷையில் சம்பந்தப்படாத பூகோளம், சரித்திரம், கணிதம் முதலா னவைகளைத்தேச பாஷைகளிலேயே படிப்பித்தால்,சீக்கிரத்தில்சுலப மாய்த் தெளிவாகக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடு மென்பதும், ஆங்கிலேய பாஷையில் விசேஷமான பாண்டித்தியம் சம்பாதித்துக்கொள்ளக்கூ டுமென்பதும், இப்படி நாட்டுப்புறத்திலேயே பிள்ளைகள்கற்றுக்கொ

ள்ளக் கூடுமாகையால் அவர்கள் பட்டணம் வரவேண்டிய அவசிய மில்லை யென்பதுமேயாம்.

5. உயர்தரப் பாடசாலைகளில் சுதேசபாஷைப் படிப்பு முறைகளிலுள்ள குணதோஷங்களைக் கண்டறிந்து சீர்திருத்தப் பாடுபடலாம்.

6. சகல கலாசாலையார் செய்த நூதன ஏற்பாடுகளால் தேசபாஷைகளுக்குப் பலவிதமான குறைபாடுகள் நேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மதுரை, பாலக்காடு, தஞ்சாவூர் இவ்விடங்களிலுள்ள தமிழ்ச் சங்கத்தார் அவைகளைப் போக்கிக்கொள்ளச் சென்னை துரைத்தனத்தாருக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கலாசாலையாருடைய நூதன ஏற்பாடுகளில் குறைபாடுகள் உண்டென்பதைத் துரைத்தனத்தாரும் கண்டு, முதலில் கலாசாலையாருடைய கருத்தைத்தெரிந்துகொண்டு அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி அவர்களுக்கு உத்தரமெழுதி யிருக்கிறார்கள். அதன்மேல் அவர்கள் செய்த காரியமின்னதென்று தெரியவில்லை. பண்டித ஸபைகள் அநேகம் ஏற்பட்டிருந்தால் அப்போதப்போது விண்ணப்பமெழுதி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யக்கூடுமல்லவா?

7. பண்டிதர்கள் வெகுவாய்த் தனவந்தர்களாயில்லாமை பற்றிப் பணத்தால் தருமம் செய்யக்கூடாதவர்களாயிருப்பதால், அவர்கள் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் முயற்சியெடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் வித்தியாதானம் செய்த பெரிய தருமம் அவர்களுக்கு உண்டாகாதா?

8. என்னால் என்னகாரியம் முடியும், என்னால் என்ன காரியம் முடியும் என்று சொல்லி அநேகர் பின்வாங்குவார்கள். பல பேர் ஒன்றாகூடினால் செய்யக்கூடாதகாரியமும் ஒன்று உண்டோ? பல புற்கள் ஒன்று கூடிக் கயிறாகிப் பெரியயானைகளையும் கட்டிவிடுகின்றனவல்லவா?

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

யாப்பருங்கலக் காரிகை என்பது யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிலக்கண நூலை அநுசரித்தெழுந்த ஒருயாப்பிலக்கண நூல்எனப் பொருள்படும். காரிகை என்பது பல்வகைப் பொருள்களைச் சில்வகை எழுத்துக்களாய சொற்றொடரிலே அடக்கி, யாவரும் பாடஞ் செய்தற்கு இயைபுடையதாகச் செய்யப்படும் பாட்டு எனப்பொருள் படும். காரிகா என்னும் வடமொழி காரிகை எனத் தற்பவமாயிற்று. காரிகை என்பதற்குக் கட்டளைக் கலித்துறை எனப் பொருள்கூறு வாருமுளர்.

இந் நூலாசிரியர், தந் நூற்கு யாப்புறவாக எடுத்துக்கொண்ட செய்யுளாகிய கட்டளைக் கலித்துறையிலே எல்லாப்பாகங்களையும் இலக்கணவிடயத்தால் முடித்தாரல்லர். பல பாகங்களை மகடூஉமுன்னிலையால் நிரப்பி முடித்தனர். இலக்கணவிடயம் கூறும் பாகமெல்லாம் சூத்திரம் என்றேசொல்லத்தகும் அத்துணைத்திட்பநுட்பங்கள் அமைந்திருக்கின்றன; ஆரியவியாகரணசூத்திரம் போன்று சுருங்கிய சொற்றொடராய் விளங்குகின்றன. உரைகூறுங்கால் பலவாகிய பொருள்கள் விரிந்து பரந்து வெகுதூரம் போகின்றன. இவ்வளவு சுருங்கக்கூறற்குக் கிரமாலங்காரமும் வேறுசூத்திரமுங்கொண்டு சொல்வருவிக்குமாறு உய்த்துணர வைத்தலும் பிறவும் இவர்க்குப் பெருந் துணையாயின.

இந்நூற்கு முன்னோர்சிலரியற்றிய உரைகளுள்ளே பலபாகங்களினுரை விடுத்துரைகூறற்கு இயைவுறாது விலக்கற்பாலனவாகத் தோன்றுகின்றன. பின்னோருரைகளும் கதாநுகதிகநியாயமாக முன்னோருரைகளின்வழியே சென்றன. அவற்றின்கண் எமக்குத் தோன்றும் ஆக்கேபங்களையும் உரைகளையும் உரைத்துக் காட்டுதும். அசங்கதங்களை விடுத்து விலக்குதல் அறிஞர் கடப்பாடு.

க. தன்சீர் தனதொன்றிற் றன்றளையாம்.

இது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, வெண்சீர்வெண்டளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை என்னும் நால்வகைத்தளைகளை

டைய விவரத்தோடு உரைகூறி அறியுமாறு சுருக்கிக் கூறிய ஒரு சூத்திரம். இப்பாகத்திற்கு முன்னெழுந்த சில உரையை முன்னர்க் கூறுதும்.

"தன்சீர் தனதொன்றிற்றன்றளையாம். எ - து. தன்சீர்நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது தன்றளையாம். எ - று. எனவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேரசையொன்றுவது நேரொன்றாசிரியத்தளையாம்; நிரையாயொன்றுவது நிரையொன்றாசிரியத்தளையாம். வெண்பாவுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது வெண்சீர்வெண்டளையாம். வஞ்சியுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர்முதலசையோடொன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாம். தணவாதவென்று மிகுத்துச்சொல்லிய அதனால் தன்சீர்நின்று பிறிதாகி வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவதூஉம் தன்றளையே சிறப்பின்றாயினும் எனக்கொள்க."

தணவாத என்பதுகொண்டு பிறிதாகி வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது எங்ஙனம் பெறப்படும்? தணவாத என்பது தன்றளையாம் என முதல்விடயம் முடிந்தபின் அடுத்துவரும் வஞ்சியை விசேடித்து நின்ற அடைமொழியன்றோ? அது முதற்காவதெப்படி? சிறப்பில்லாத்தளையும் இவராற்கூறப்பட்டதோ? தன்சீர் எனக்கிளந்ததற்கும் தனது என உய்த்துணர வைத்ததற்கும் பேதமில்லையா? தன் என்றது வெண்பா, அகவல், வஞ்சிப்பா என்னும் மூன்றினையுந் தனித்தனி குறித்து நின்றது என்றது எனவும், தனது என்பது சீரின் இறுதியசைகளைத் தனித்தனி சுட்டிநின்றது எனவும் கொண்டால் என்னை? மூன்றின் என்பதனைக் குறித்துவருவது பெறப்படாதா?

"தனது தன்சீர்" என இயைத்துப் பொருள்கொள்வாருமுளர். அதுவும் பொருந்துமா? ஆறாவது அந்தத்திலும் வருமா? அந்தத்தில் வருவது உருபுபோலத்தோன்றினும் குறிப்புமுற்றே என்றார்கருத்தொடு முரணாதா? அவகாசம் வாய்ப்புழி இன்னும் வரும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஓர் சாஸனம்.

கீழ்ப்பதிப்பிக்கும் சாஸனமானது, ஸ்ரீ: ஆண்டாள் கோயிலின் மணி மண்டபத்தும் மஹாமண்டபத்தும் தென்சுவர்களில்வரைந்துள்ளது. இச்சாஸனம் முற்ற முழுவதும் இந்நாச்சியார் பாசுரங்களின் பகுதிகளைச் சேர்த்து ஒரு முழுவாசகமாக்கியிருப்பதையிட்டு அச்சிடப்படுகிறது. ஸ்ரீ:ஆண்டாள்கோயில் கர்ப்பக்கிரஹம் அர்த்தமண்டபம் மஹாமண்டபம் முதலியவைகள் சுந்தரத்தோளுடையார் மஹாவலிவாணாதிராயர் கட்டுவித்தனவென்று அவ்வவைகளில் கல்வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன, இச்சிற்றரசன் சாஸனம்பல இக்கோயிலிலுள. அவற்றிலொன்று 1399-ம் சகவருஷத்தது. இதனால் இவன் தன் "குறையறுப்புக்காக" நாச்சியாருக்குச் சுந்தரத்தோள் நல்லூர் என்று தன் பெயரால் ஓர் கிராமம் விட்டானென்று தெரியவருகிறது. மற்றொன்று சக 1398ல் எழுதப்பட்டது. இதில் இவன் தாயார்பெயர் ஸ்ரீரங்கியார் என்றும் இவன் தகப்பனார்பெயர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்றார் மாவலிவாணாதராயரென்றும் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீ: ஆண்டாள்கோயிலுக்குப் புராதனமான விஷ்ணுவாலயமொன்றிருக்கிறது. இக்கோயிலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்வாமிக்கு வடபெருங்கோயிலுடையான் என்று பெயர். இக்கோயிலின் ஓர் பர்கம் சிவாலயமாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது பலர்களுடைய சங்கை. ஆயின், ஆதாரங்கள் வெகுவாய்க்கிடைத்தில. மஹாமண்டபத்தின் தென்கிழக்குமூலையிலிருக்கும் வட்டெழுத்துச் சாஸனமொன்றில் "மல்லிநாட்டு ப்ரஹ்மதேயம் வில்லிபுத்தூர் மஹாஸபையோங் கூட்டஞ்சாற்றிக் கூட்டக்குறைவின்றித் திருக்கற்றளி மஹாதேவர் கோயிலிற் கூடியிருந்து இவ்வூர் ஜலசயநத்துக்கிடந்தருளின பரமஸ்வாமிக்குமிவ்வூர் ஸ்ரீவராஹபட்டாரகர்க்கும்........" என்று கூறியிருக்கிறது. இக்கோயிலின் கர்ப்பக்கிரஹத்து வடபுறத்தில்ஓர்சாஸனம், "இக்கோயில் புறச்சாறணையாயிருந்தமையில்" அதைப்பலப்படுத்த எடுத்தகட்டிடங்களில் மறைந்துபோன சில சாஸனங்களை மேற்கூறிய அவ்விடத்து எடுத்தெழுதப்பட்டனவென்று கூறுகிறது. சிவாலய

த்தைப்புதுக்கட்டிடத்தால் மறைத்திருக்கிறார்கள் என்பது இப்புறச் சாறணையாயிருந்தவிடமாகவேண்டும். இதில் இப்பொழுது பிற்காலத்து எழுந்தருளுவிக்கப்பட்ட நாரசிம்மமூர்த்தி ஒருவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். ஸந்நிதியாலயமும் இக்கோயிலிற்றனிருந்ததோ இல்லையோவென்பது இப்பொழுது சொல்லமுடியவில்லை.

இக்கோயிலின் கீழ்புறம் உன்னதமான கோபுரம் ஒன்றிருக்கிறது. இது பாண்டியர்கள் திருப்பணி. மீனலாஞ்சனத்தால் அறியத்தக்கது. இதை அடியில்வருமாறு ஒருகவி வருணிக்கிறார். இவ்வர்ணனை அக்கோபுரத்தின் தென்னிலைக்காலில் பொறித்துளது:—

“இருக்கோதுமந்தணர்சூழ் புதுவாபுரியெங்கள்பிரான்
மருக்கோதைவாழும்வடபெருங்கோயில்மணிவண்ணனார்
திருக்கோபுரத்துக்கிணையம்பொன்மேருச்சிகரமென்றே
பருக்கோதலாமன்றிவேறுபமானப்பணிப்பில்லையே.”

சாஸநம்.

1. ஸகலலோகைகநிர்மாணத்ராணஸம்ஹாரகாரண ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீராமநாராயணஸ்ய ஸாஸநம் ஸாஸ்வதம். பொருப்பன்ன மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர்கோன் விஷ்ணுசித்தன் கோதை (1) க்கு நாம் வரக்காட்டின புண்யபத்திரிகை; பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்முனிவர்களும் பரந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்ச திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற (2) நல்லார்கள்வாழுநளிரரங்கப்பெருநகருள் (3) நம்வீட்டில் சேரனைவென்றான் மண்டபத்து சுந்தரபாண்டியன் பந்தற்கீழ் அரியராயன் கட்டிலில் இருந்து உம்பரும் தும்புரு நாரதரும் வந்து முகங்காட்ட அவர்களுக்கு அழகோலக்கம் குடுத்து இருக்கச்செய்தே நம் வீட்டில் குடவர் கோவணவர் பூவிடுவார் தழையிடுவார் தண்ணீர்சுமப்பார் தண்டெடுப்பார் அணுக்கர் கணக்கர் மற்றும் நம காரியத்துக்குக்கடவார்.

---

(1) நாச்சியார் திருமொழியில் 2-ம் திருமொழி 10-ம் பாட்டு.
(2) பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 4-ம்பத்து 9-ம் திருமொழி 10-ம் [பாட்டு.
(3) நாச்சியார் திருமொழியில் 11-ம் திருமொழி 5-ம்பாட்டு.

2. எல்லாரும் வந்து நம்கோதைவீட்டில் நின்றும் சுவடிகர் குடவர் கோவணர் தண்டெடுப்பார் இராமானுஜஉடையார் வந்தார்களென்று சொல்லி நாமும் வஸ[வூடி] பரிகாரமும் அனைத்துக்கொத்துள்ளாரையும் எதிரேபோகவிட்டு தம் வீட்டில் உள்ளாரையும் கூட்டிவந்து காண்பித்துக்கொள்ளும் அடைவிலே காண்பித்துக்கொண்டு, தாம் வரக்காட்டின வஸ்ராதமும்([4]) ஸ்வீகரித்தபடி அடைவிலே ஸ்வீகரித்தோம்; தாம் வரக்காட்டின ஸாவ[ன]([5])மும் வாசித்துக்காட்ட அறிந்துகொண்டோம்; தாம் சொல்லிவரக்காட்டினபடி ஆவது:— நாம், பதினாறுமாயிரவர் தேவிமாருடனே ([6]) பெரியமண்டபத்திலே விநோதித்திருந்தோம் என்று, தம் சுற்றத்துத்தோழிமார்([7]),தமக்குச்சொல்ல அப்பொழுது,தாம் புண்ணிற்புளிப்பெய்தாப்போலவும்([8]) வேலாற்றன்னம் பெய்தாப்போலவும், ([9]) நெஞ்சூடு:—

3. நிலைமையுந்தளர்ந்து, ([10]) கொள்ளும் பயனொன்றில்லாக்கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்தென்னழலைக் காவேனென்று, ([11]) உள்ளே புருகினைந்து, ([12]) தாம் நம்மைப் பொருத்தமிலியென்றும் புறம்போல உள்ளுங்கனியாள், பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான் ([13]) வஞ்சக்கள்வன், மாமாயன், பாம்பணையாற்குந் தம்பாம்புபோல நாவு இரண்டுளவாயநாணிலி([14])யென்றும் தாய்சொல்லிவரக்காட்டினது, தாம் மாமிமார் மக்களாகையாலும் ([15]) நாம் மாமன்மார்மக்களாகையாலும் ([16]) நந்திறத்

(4) திருப்பாவை, பாட்டு 27.
(5) இவ்வெழுத்து வரிபிளந்தெழுதப்பட்டுள்ளது.
(6) நாச்சியார் திருமொழி ; 8-ம் திருமொழி, பாட்டு 8.
(7) திருப்பாவை, பாட்டு 11.
(8) நாச்சியார்திருமொழி, 13 திருமொழி. பா 1.
(9) ஷை ஷை ஷை பா 2.
(10) நாச்சியார் திருமொழி. 13 திருமொழி. பா. 3
(11) ஷை ஷை ஷை பா. 8
(12) ஷை ஷை ஷை பா. 8
(13) ஷை ஷை ஷை பா. 1
(14) ஷை ஷை 10 திருமொழி பா. 3
(15) ஷை ஷை 3, க்கு பா 8.
(16) 2 ம் திருமொழி பா. 1. திருப்பாவைப்பா 9.

*

தூடல்கண்டு(17)வப்பவேண்டிச் சொன்னதாயிருக்கும்; நாழுப் பத்து மூவாயிரமார்க்கு முன்சென்று கப்பம்தவிர்ப்பது(18) காரியம்ஆகவும் ஜெவாஹஸ்யம் ஆகவும் பெரியமண்டபத்திலே இருந்தோம். தாம் மணவாளர்வைத்த பரிசிலே இருந்தோம் என்றும், நாங்களெம்மி லிருந்தோட்டியகைச்சங்கம் நானுமவனும் அறிந்தும் (19) என்றும் பாசித்துக் கிடந்தபார்—

4. மகட்குப்பண்டொருநாள் மாசுடம்பில் நீர்வார மானமிலாப்பன் றியான தேசுடைதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார் பேசியிருப்பனகள் பேற்கவும் போாது(20)என்றும், தின்னாந்திருந்தசிசுபாலன் தேசழிந் த அண்ணாந்திருக்கவே யாங்கவனைக்கைப்பிடித்த பெண்ணாளன் (21) என்றும், செம்மையுடைய திருவரங்கரென்றும் (22)சொன்னபடியே நாம் தம்மை யல்லது வேண்டுவது இல்லை தம் வீட்டில் உள்ளவர்க ளைத் தாட்க நிறுத்தி நில்லாமல் வரக்காட்டச் சொன்னபடியே அவர்களுக்கு வேண்டு[ம்] லங்காரங்களும் செய்து தமக்கு நாம் எறும்பல்லக்கும், நாம் இருக்குங் குடையும், நாம் பூணும்கண்ட மாலை ஆபரணங்களும், பட்டுப்பருத்தி, ஸுகந்தத்திரவ்யங்களும் வேண்டுமதுங்குடுத்துதமக்குஅடுக்களைப்புறம்ஆக நமக்கு வடுவழி நடந்துவருகிறசீர்மையில் விட்ட ஸகாப்தம் ஆயிரத்து ன் மேல் செல்லாநின்றஸ்ரீமுக வருஷம்மீநஞாயற்று வடுவழிவக்ஷத்துவிகா தசியும் வியாழவாரமும் பெற்ற உத்தி[ர]த்துநாள் உறங்காவில்லி தா[ஸ]ரு ஆன ஜஹாவலிவாணதராயர்23சீர்மை ஆனமதுரைமண்ட லத்து முட்டநாட்டு திடியன்ஆன திருவரங்கநல்லூ[ர்]ற்கு எல்லை ஆவது மேல் எல்லைபுத்தூ[ர்]மலைக்கும் வயிரன்பற்[று]க்கும் கிழக்கு

(17) ஷை 4-ம் திருமொழி பா 11
(18) திருப்பாவை பா 20.
(19) நாச்சியார் திருமொழி 5. பா. 8.
(20) நாச்சியார் திருமொழி; 11 ம் திருமொழி; பா 8.
(21) ஷை ஷை ஷை பா. 9.
(22) ஷை ஷை ஷை பா. 10.
(23) வாணதராயர்.

வடவெல்லை வாராந்தூர்பற்றுக்கு தெற்கு கீழ் எல்லைக்கு மாத்தூரில் குளத்துக்கு மேற்கு தென் எல்லை புளியஞ்சோலைக்கும் குத்துக்கல்லுக்கும் வடக்கு ஆக இன்னான்கெல்லைக்கு உட்பட்ட மாவடைமரவடை பட்டடைபதிமுதல் மற்றும் ஏற்பட்ட ஸஹஸ்ரப்ராப்திகளும் கைக்கொண்டு கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளவும். இப்படிக்குத்திருவாய்மொழிந்தருளினமைக்கு அருளால் திருமந்திரஓலைநாயகம் ஸ்ரீராமனாத 24 வ்ரயநு எழுத்து.

து. அ. கோபிநாதராவ்,

பொன் தோண்டி எறும்புகள்.

இவ்வாராய்ச்சி பழஞ்சரிதங்களுக்கோர் துணையின்றெனினும் நமது "செந்தமிழ்" ப்பத்திரிகையில் வெளிப்போந்தமட்டுக்கும் இதனுண்மை இவ்வளவிற்றென்பதை அற்விசாரித்து அதன் முடிவைக் கூறின் மற்றவரும் தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிடுவர். அப்பால் அக்காரியம் நன்கு விளக்கமாகி அதனுண்மையும் எளிதிற் புலப்படுமென்ற முழுநோக்கங் கொண்டெழுதலாயிற்று.

"தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையா
ரிகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலின்"—அறிதற்கருங்காரிய முளதோ ?

"செந்தமிழ்" நான்காந்தொகுதி ௧௭௩-வது பக்கத்தில் ஸ்ரீமத்-R. அரங்காசாரியரவர்கள், இக்கதைகளினுண்மை யின்னதென்று கண்டுரைத்தற்குத் தக்கசான்று கிடைத்தில. அவ்வெறும்புகளோ தற்காலத்தேஇலவாயின. அவற்றைப் பற்றிய விஷயங்களும் வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் ஒன்றிலேனுங் கிடையாவெனக் கூறுகின்றார்.

ஊர்வபதினொன்றில் தோன்றிமறைவன அபூர்வம். இவ்வெறும்புகளைக் குறித்தகதைகள் கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன்னர் மட்டு

---

(24) ஸ்ரீராமநாய.

மல்லல். பின்னரும் பதினாறும் நூற்றாண்டு வரை அரபியர், துருக்கியர்களுக்குள் பெருவழக்காயிருந்தன. பூர்வசரிதவாராய்ச்சியரும் இவ்வெறும்புகளைக்குறித்த சரிதங்கள் யாவு முண்மையன வென்றனர். ஆயினும் அவருள்ளே "ஸற்றிராபோ" என்பவர், இவை கட்டுரைகளெனவும், "ஆல்பெர்ட்டிஸ் மாக்னுஸ்" என்பவர் இவ்வெறும்புகளைக் கண்ணாரக்கண்டவர் யாருமிலரெனவுங் கூறியுளர். இருந்துமென்னை? பூர்வகொள்கையே கொள்கையாயிற்று. 18-ம் நூற்றாண்டில் "லார்ச்சர்" என்பவரும் 1788-ல் "மேஜர் ஜேம்ஸ் ரென்னெல்" என்பவரும் இவற்றின் உண்மையைச் சாதித்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எறும்புகள் குழிநரிமுதலிய மிருகங்களிலொன்றன் ஜாதியாயிருந்திருக்கலாமென்பது வதந்தியாயிற்று. மகாபாரதத்தில் யுதிஷ்டிர மகாராஜாவுக்கு வடபாலுள்ளதேயத்தினின்றுங் கொண்டுவரப்பட்ட காணிக்கைகளில் "பிபீலிகீ" என்னும் எறும்புகளாற் கூட்டப்பட்டமையின் "பைபீலிகா" வெனப்பெயரிய தங்கமுமெனக்கூறப்பட்டுள்ளமையின் இவ்வதந்தியு மொழியலானது. இந்தியாவின் நாநாவிதஜாதிகளின் பெயர்களில் "எறும்பு" எனும் பெயரையுடைய ஓர்ஜாதியாரிருந்திருக்கலாம்; அவர்களே இப்பொன்றோண்டியெறும்புகளென்பவர் என்றார்—1819-ல் "மால்ட்டி-பிரன்" என்பார்.

இது நிற்க, பொன்கவரச் செல்பவர் "காஸ்பாட்டிரஸ்" "பாக்ட்டைக்" எனும் நகரங்களை யடுத்துளாரென "ஹெறொடோட்டஸ்" கூறியிருக்கிறார்.

"கோடெக்ஸ் சாங்கிராப்பட்டியானுஸ்" "ஸ்றெபானுஸ் பைஸான்றினுஸ்" ஆகிய நூல்களில் இக்"காஸ்பாட்டிரஸ்" எனும் பதம் "காஸ்பாபிரஸ்" என்பதாகக் காணப்படுவதாகவும், அது "காசியப்பபுரம்" அல்லது "காசியபுரம்" எனும் காஷ்மீரதேயத்தின் தலைநகரென்பதாகவும்; கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன் 5-ம் நூற்றாண்டில் பாரசீக ஆட்சிக்குட்பட்ட பஞ்சாப்தேசத்தின் ஓர் மாகாணத்தினின்றும் மற்றைய மாகாணங்களைவிட அநேகந்திரளான ஆசிறை'டெரையஸ் ஹிஸ்டாஸ்பிஸ்" எனுமரசனுக்குச்செலுத்தியதாகவும் அம்மாகாணத்தைச்சேர்ந்த நகரமே"காஸ்பாட்டிரஸ்" என்றும், சிந்துநதியின் கடற்

சங்கமம்யாது தூரமெனவறியுமாறு "ஸ்கைலாக்ஸ்" என்பவன் இந்நகரினின்றும் நதியின் மார்க்கம் புறப்பட்டான்; என்றும் கூறுவர். இப்பெயரையே "டாலமி" யென்பவர் 'காஸ்பெய்ரா' வென்றதும், அபூரிஹான் "காசியப்பபுரமென்றதும். இதுவே மூல்தானுக்குப் பூர்வத்தில் வழங்கியபெயரென்றும் தெரிகிறது. காஷ்மீரதேசத்திய சிக்கியர் 'திபேத்' தைக்கைப்பற்றப்பலமுறை முயன்றனர். பஞ்சாப்தேசத்தினின்றும் "காக்கர்" எனும் ஜாதியார் 'திபேத்'தைக் கைப்பற்றிப் பத்துத்தலைமுறையாண்டபின் காஷ்மீரத்தை ஜெயித்துப் பதினாறுதலைமுறை யாண்டதாகவும், யுதிஷ்டிர மகாராஜாவுக்ுக் காணிக்கையாக அளிக்கப்பட்ட பொன்னுடன் தேனுஞ் சாமரமுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், இவை கொணர்ந்தவரான "காசர்" அல்லது 'காசியர்' என்பார், "காக்க" ராயிருக்கலாமோ வெனச் சந்தேகிக்கக்கூடியதாகவுந் தெரிகின்றன. இவை யெவ்வாறாயினும் சாமரம் "திபேத்" "யாக்" எனும் எருமையின் வாலினின்றுஞ் செய்யப்படுவது. இச்சாமரங் கொணர்ந்தவரே பொன்னுங்கொணர்ந்தவராவர். ஆகையினால் இப்பொன்னுந் 'திபேத்'தில் விளைவதாகவே கொள்ளலாம்.

இப்பால் 1865, 67, 68- இவ்வாண்டுகளில் திபேத்தேயத்தினுளவறியச் சிலபிராமணபண்டிதர் சர்க்காரால் அனுப்பப்பட, அவர்கள் கண்டுங் கேட்டுந் தெரிந்தவைகளை "மேஜர் மண் காமரி" என்பவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். இப்பண்டிதர்கள் அத்தேயத்தைச்சுற்றியேறக்குறைய முழுவதும் பார்த்துவந்ததுடன் பொன்விளையுமிடங்களாகிய 'தொக்ஜலுங்' முதலிய விடங்களையும் கவனித்தவராவர். ஒருவர் ஆவணிமீ இவ்விடத்திற்றங்க நேர்ந்தவமயம் குளிரினாற்பட்ட அவஸ்தையே அவஸ்தை யென்றும், அவ்விடமானது கடல் மட்டத்தினின்றும் 16,330 அடி உயரியதென்றும், குளிர்காலங்களிற் சுரங்கவேலையாட்கள் மிருதுவான மயிர் நிறைந்துள்ள எருமையின் தோலை அங்கமுழுவதும் மணிந்து கொள்வரென்றுங் கூறுகிறார். ஆவணிமீ மேயவ்வளவு குளிரானாற் கார்காலத்துக்குளிரெவ்வளவிருக்குமென வியம்பவேண்டாததன்றோ. ஐரோப்பா கண்டத்தில் நார்வேஸ்வேத தேயவடபாலுள்ள 'லாப்லாண்டர்' என்னும்சாதியார் குளிருக்காக அத்தேயயான்றோலைப் பாதாதிகேசம் வரை அணிந்

துகொள்வர். அத்தோனுடன் கண்ணுற்ற "ற்றோர்னியஸ் (Tornaeus) என்பவர், இவை மான்கள் தாமேயென ஐயுற்றதாகக் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமே இச்சுரங்கவேலையாட்களும் தோல்போர்த்திருப்பதுடன் அவர் நடை பாவனைகளையுங்கண்ட ஆரியர் இவர்களையும் மிருகக்குழாங்களிலொன்றெனக் கூறியிருந்திருக்கலாமெனல் தகுதியுடைத்தே. இவர்கள் மூக்குதட்டையினுந்தட்டை. வாலில்லாக்குரங்கின் அம்சமுற்ற முழுவதுமிவர்களுக்குப் பொருந்தியிருக்கின்றன வென்று 'Pallas' (பல்லாஸ்) என்னுமாசிரியர் கூறுகிறார். அன்றியும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தளவளாவுதல்-தலையசைப்பது நாநீட்டல் பல்இளித்தல் காது சுரண்டலாம். சித்திரைசெய்யும் விதம் விந்தை. குந்தி முழங்கால்களையுயர்த்தி அதன்மேல் தலைவைத்துத் தூங்குவர். இவ்வண்ணம் மயிர்த்தோலையும் போர்த்துக்கொண்டு தூங்கும் ஒரு நூறு பெயர்களைக் கண்டவர் இவர்களை மானிடரென் றேனுஞ் சொல்லக்கூடியதோ? ஆயின் இவர்களையெறும்புகளென்று கூறற்குக்காரணமென்னையென்பது விசாரிக்கற்பாலது.

இவ்வெறும்புகள் வளைகளைத் தம்மிருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனவென்று 'ஹெரெடோட்டஸ்' கூறுகிறார் 'மெகாஸ்தனிஸ்' என்பவர் இந்தியாவைப்பற்றி யெழுதிய சரிதங்கள் முற்றுங் கிடைத்தில வெனினும், ஆங்காங்கு எஞ்சியவையுஞ் சிதறுண்டிருப்பதில் 'ஸ்ற்றிராபோ' என்பவர் இவ்வெறும்புகள் குளிர்காலத்திற்றான் மண்தோண்டியங்கே குவிக்கின்றனவென்றும் 'பிளினி' என்பவர் இவ்வெறும்புகள் குளிர்காலத்திற் சேர்த்துவைக்கும் பொன்னை இந்தியர் கோடைகாலத்திற் கவர்ந்து செல்கின்றன ரென்றும் கூறுகின்றனர். அன்றியு மிவ்வெறும்புகளுக்குக் கொம்புகளுமுளவென்கின்றார்.

சர்க்காரால் அனுப்பப்பட்ட பண்டிதரில் ஒருவர்பொன்விளைதலங்கள் மிகவுமுயர்ந்தனவாகலானும் அதிககோரமான பனிக்காற்றுவீசுவதனாலுண்டாகுங் கொடிய குளிரினாலும் சுரங்க வேலைக்காரர் "யாக்" எனும் எருமைத்தோலினாற் செய்யப்பட்ட கூடாரங்களை பூமியின்கீழ் 8-10 அடிவரை தோண்டியவண் கட்டிச் சுற்றிலும் மண்ணைக்குவித்துக்கொள்வது வழக்கமென்கிறார். குளிர் அதிகமாயிருந்தபோதிலும் அக்காலத்திற்றான் நிலம் இறுகி வெகு ஆழந்தோண்டி

னும் இடிந்துவிழாவண்ணம் இருப்பதினால் கோடைகாலத்தில் வெகு சொற்பமாக வேலைசெய்து குளிர்காலத்தில் வேண்டியமட்டும் ஆட்கள்சேர்ந்து அதிகமான வேலைசெய்வது வழக்கமென்று மற்றொரு பண்டிதர் கூறுகிறார்.

இன்னும் திபேத்தியரிடம் ஒருவகை நாய்களுண்டு. அவை கழுதையவ்வளவு பெரியனவென்கிறார். "மார்க்கோபோலோ"என்பவரும் மீர் இஸ்ஸெ உல்லா என்பவரும் இந்துஸ்தான்நாய்களைவிட இந்நாய்கள் இரண்டத்தனை பாரியன, பாரியதலை நீளியஉரோமம் அதிகபலம் மிகு தைரியமுடையன, சிங்கத்தை யெதிர்க்கவல்ல பலமுடையன வென்றுங் கூறுகிறார்.

ஒருகாலத்தில் உவில்லியம் ராபின்சின் (Willam Robinsin, Inspector of schools in Assam) என்பவர் குமாரி திபேத்தியரைக்காண நேர்ந்தது. அவர்கள் "காமரூபம்" என்ற அஸாமுக்கு வந்திருந்தபொழுது "யாக்" என்னுமெருமைத்தோலைக் கொம்புகளுடன் போர்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில் இவை யேதோ ஓர்வகை மிருகங்களென ஐயுற்றுப்பின் விசாரித்துத் திபேத்தியரென வறிந்ததாக அந்த அம்மாள் (prof) ஷியெர்ன் என்பவரிடம் கூறியதில் அம்மேதாவியர் "பொன்தோண்டி யெறும்புகள்" எனக்கூறப்பட்டவர் பொன்தோண்டி திபேத்தியர்தாம்: அவர்களை யெறும்புகளென்று சொல்லவேண்டியதன்காரணம் மண்ணைத்தோண்டிக்குளிருக்காகத் தம் கூடாரங்களைச் சுற்றிக்குவித்துக் கொள்வதனாலாகுமெனக் கூறுகின்றார். பொன்கவரச் செல்பவரைத்தாக்குவது அவர்களிடமுள்ள நாய்களே. எறும்புகள் அவ்வளவு வேகமாயோடி மனிதரைத்தாக்கிக் கொல்வதென்றால் நம்ப மார்க்கமில்லை. ஆகவே, சுரங்கவேலைக்காரர் தாம் பொன்எறும்புகள் என்பதை ஒருவாறுநிச்சயிக்கலாம்.

ஞானதிக்கபச்சாது

திருச்சிற்றம்பலம்.

தணிகைப்புராண அரும்பதவுரை.*

கடவுள் வாழ்த்து.

(௪) ஓங்குஒளியாய்- பரஞ்சோதியாய். விசும்பாதி - ஆகாயம் முதலியபஞ்சபூதங்கள். தனது இயல்பை-தமது (சொயம்பிரகாசசத்திச்)சுபாவத்தை. உரு-தூலபூதங்கள்.தெளிநீர்-கங்கையும்,சரவணவாவியும். வாழ்வையுடையபொருள்,"வாழ்வு"என்றுபசரிக்கப்பட்டது.

(௫) இறை - இறைமைத்தொழில். முறை - செல்லும்முறை; ஒளிவிடுகிறமுறை யெனக் கூறுவாருமுளர். நளினம்-வெண்டாமரை. இடமும்வலமும் என்னும் உம்மைகள் தொக்கன.

(௬) கள் அகம்தளித்த மலர்த்தலைச்சேக்கும் கடவுள் நாரணன் முதல்-தேனைது உண்ணின்று துளித்தலையுடைய தாமரைமலரின் கட்டங்கும் நான்முகக்கடவுள் நாரணக்கடவுள் முதலிய, வானோர் உள்அகம்தழும்ப-தேவர்களுடைய உள்ளகங்கள் தழும்பேற, மலர்ப்பதம் அமைத்திட்டு-மலர்போலும் திருவடிகளை அமையச்செய்து, உடல்எல்லாம்தழும்ப-அவர்களுடல்முழுதுந் தழும்பேற,திண்-வலிய.

---

* இத்தணிகைப் புராண உரையைக் குறித்து யான் 'செந்தமிழ்' எ-ம் பகுதியிற் றெரித்துள்ளேன். இவ்வுரையை 'செந்தமிழ்' மூலம் வெளியிடுவதிற் கல்வியிற்பெரியரும், செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியருமாகிய ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் தம் நல்லபிப்பிராயத்தை அவ்வுரைமுடிவிடத்தின்கீழ், குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டன முற்றுமுண்மையே. முன்னேறியே என்னுள்ளக்கிடக்கையுமது;எனினும் இவ்வுரையை எவ்வாற்றானே வெளியிடுவதன்முன், பத்திராசிரியரவர்கள் விடுத்தவிதிப்படி, தணிகைப்புராண அரும்பதவுரையைத் தொடர்ந்தெழுத அவாவுகின்றேன். இதனினும் செந்தமிழ்க்கவிஞர் கருத்து யாதாகுமோவெனப்பெரிதுமஞ்சுகின்றேன். இவ்வுரையை எழுதுவதில் எமது தமிழாசிரியரும்மஹாவித்துவானுமாகிய ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் செய்துவரும் பரோபகாரம் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

வள்ளல் அம்கமலம் தனிக்கரவேத்திர மமைத்தவரதனை-வள்ளற்றன்மைபொருந்திய அழகிய தாமரைமலரை நிகர்த்த ஒப்பற்றதிருக்கரத்திற்றாங்கிய பிரம்பை யமையச்செய்த மேலானவரை, ஈற்றை வெண்கதிர்கால்- கூட்டமாகிய வெள்ளொளி வீசாநின்ற, வெள்ளி அம்கயிலை காவல்பூண்டருளும் வீரனை- வெள்ளியங் கயிலாயகிரியைக் காக்கும், திருத்தொண்டு பூண்டருளும் வீரராகிய திருநந்திதேவரை, வார்கழல் பணிவாம்- நெடியதிருவடிகளின்கண் வணங்குவாம்.

அம்-சாரியை யெனினுமமையும். சாம்பவிதீக்கையாகிய திருவடித்தீக்கை செய்தமையால் உள் அகம்தழும்ப மலர்ப்பதமமைத்திட்டென்றும், பிரம்பாலடித்து நிரைபெறச் செய்தலால், உடலெலாந் தழும்பக் கரவேத்திரமமைத்தவரதனை என்றுங் கூறினர். கரவேத்திரமமைத்தல் பரிசதீக்கையெனினுமாம். 'முதலையையுறிற் சினையைக் கண்ணுறும்' என்பதோத்தாகலின், கழலின்கணென்றுரைக்கப்பட்டது. வேண்டுவார் வேண்டியன ஈதலின், வள்ளலங்கமலத் தனிக்கரமென்றார். சேத்தல்-இருத்தல்.

(அ) நாலும்- தூங்கும். 'பொன்றுவித்து' என்பதின் பிறவினைப்பொருளையுணர்த்தும் விவ்விகுதி தொக்குப் பொன்றியெனநின்றது. நாவப்பின்னாலும் என்பதற்கு, நாவுதலினாற் பின்னே யாடுமென உரைப்பினுமமையும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் என்பைப் பெண்ணாக்குதல், பொற்கிழிபெறல் என்னு மிவற்றானும், திருநாவுக்கரசுநாயனார் படிக்காசுபெறல், உழைவாரப் பணியிலகப்பட்ட பொன்னைத் திருக்குளத்தெறிதல், தம்மை மயக்கும்படி இந்திரனாலேவப்பட்ட தேவதாசிகளுடைய லீலாவினோதங்கட்குள்ளங் கொடாமை என்னுமிவற்றானும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஊமைப்பெண்ணைப் பேசுவித்தல், பாண்டியன் குதிரைகொள்ளக் கொடுத்தபொன்னை விருப்பின்றி இறைவன் றிருவடிக்கீழிடுதல் என்னுமிவற்றானும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருமுதுகுன்றரிடம் பெற்றபொன்னை மணிமுத்தநதியிலிட்டு திருவாரூர்க் குளத்திலெடுத்தல், பரவையாரிடத் திறைவனைத் தூதுவிடுதல், "வனப்பகை, சிங்கடி" என்னும் பெண்களில் விருப்பின்றி அவர்க்கப்பனாதல் என்னுமிவற்றானுந் தெரிவித்

*

தமையின், "திருத்தொண்டின் பெருக்கவீறுபொன்னாலும் பெண்ணாலுமறிவுறுத்து" என்றார். அகரம்-பண்டறிசுட்டு.

(௯) பாதகம் புண்ணியம் ஆகப்போற்றிய-தந்தை வதையாகிய பாதகம் புண்ணியமாகும்படி செய்தருளிய. அம்-சாரியை. தக்கனார்-இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. "அரனடிக்கன்புசெய்யும்பாவமுமறமதாகும்-பரனடிக்கன்பிலாதார் புண்ணியம்பாவமாகும்-வரனுடைத்தக்கன்செய்த மாவேள்விதீமையாக - நரரினிற்பாலன்செய்த பாதகநன்மையாய்த்தே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தமும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

(௧௧) தெருள்-மெய்யுணர்வு. மேதகை என்பதில் வினைமுதற்பொருளுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டது. அன்மொழித்தொகையெனக் கூறுவாருமுளர்.

அவையடக்கம்.

(௧) என்னுள்ளே அந்தரான்மாவாய் வியாபித்துநின்று கருவிகளையெல்லாம் தொழிற்படுத்துகின்ற (சேதனனாகிய) முதல்வனையன்றி யான் வேறொரு தொழிலைச்செய்தல் முடியாமையினாலே எனது இந்தப்பாடலிற் பொருந்துங் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லற்கும், அங்ஙனம் நினைத்தற்கும் நாணமுற்று, கல்விச்செல்வ மமைந்தார்மாட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாதொழிந்தேன்.

கருவிகளாவன:—ஆன்மதத்துவம்,வித்தியாதத்துவம்,சிவதத்துவம் என்னும் அகக்கருவி முப்பத்தாறும், நால்வகைவாக்கு முதலிய புறக்கருவிகள் அறுபதுமாம். என்னுட்கலந்து நிற்றன்மாத்திரத்தாலமையாது, யானறிதற்குக் காரணமாகிய கருவிகளினுங்கலந்து அவற்றையுந் தொழிற்படுத்தும் முதல்வன் செயலேயன்றி, என்செயலன்றென்பார் "ஒருவனையன்றி" எனவும், என்பாடலென்றுகூறின் அறிவுடையோர்க்கு நகையாகுமென்பார், "பொறுமெனபதிக்க" என்றும், குணவசப்பட்டு எவற்றையும் யான்செய்தேன், செய்கின்றேன், செய்வேன் என்பீர்; இதற்குமாத்திரம் இங்ஙனங்கூறுவது என்? எனவாசங்கை நிகழுமாதலின், "ஒன்றுஞ் செப்பிலேனால்"

என்றுங் கூறினர்; எனவும், மதிக்கவும் என்னும் எண்ணும்மைகள் தொக்கன.

(உ) வசி-வசிக்கப்படுதல். வசிபெறுமென்பதற்கு,"முத்திபஞ் சாக்ஷரோபதேசம்பெற்றவர்க்கு" என்றுரைப்பினு மமையும். அவரின்-அவ்வடியார் கூறுதல் போல. அவரினன்றோரெனக்கொண்டு, அவரின்வேருய ஆன்றோர்க்கு என வுரைப்பினுமமையும். இப்பொருட்கு அன்றும், ஏயும் அசை.

(ங) முதுக்குறைவு-பேரறிவு. புதுக்குபு-புதுக்குவித்து. கேட்குமார்வம்-கேட்டற்கணுண்டாகிய விருப்பம். கேட்குமார்வம்; வழி நடந்த இளைப்பு என்பதுபோல நின்றது. நிற்பவும் என்னும் எச்ச உம்மை தொக்கது. புன்மை ஈண்டு இளமைமேற்று.

(தொடரும்)

அ. க. வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயன்.
இணுவில், யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீமத்-கம்பராமாயண ஆராய்ச்சி.

—————:0:—————

ஸ்ரீமத்-கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டத்தை நாம் பற்பல ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சி செய்து வந்ததில், பின் வரும் சிலபாட்டுக்கள் புதியனவாய் இடையிடையே காணப்பட்டன. இப்பாடல்கள் திருநெல்வேலி, மதுரை, தஞ்சை முதலிய இடங்களில் சிறந்த வித்வான்களது வீட்டிலிருந்த பழைய ஏடுகளிலெல்லாம் இருக்கவும் அச்சுப்புத்தகங்களில் மாத்திரம் காணப்படாமைக்கு யாது காரணமோ தெரியவில்லை. கீழ்க்குறிக்கப்படும் பாடல்கள் அவ்வவ்விடங்களில் அவசியம் இருக்கவேண்டியவைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய இக்கவிகள் நம் நண்பர்கட்கு மிகவும் பயன்படுமாறு இச்"செந்தமிழ்" ச்சஞ்சிகை மூலமாய் வெளிப்படுத்தலானோம்.

முதலாவது, மந்திரப்படலத்தில்,

மன்னனே யவனியை மகனுக் கீந்துநீ
பன்னருந் தவம்புரி பருவ மீதெனக்
கன்னமூ லத்தினிற் கழற வந்தென
மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்.

தீங்குழ லிராவணன் செய்த பாவந்தான்
ஆங்கொரு நரையதா வணுகிற் றுமெனப்
பாங்கில்வந் திடுநரை படிவக் கண்ணடி
யாங்கெதிர் கண்டன னவனி காவலன்.

இந்த இரண்டு விருத்தங்களும் ஆரம்பத்தில் 'மண்ணுறு முரசினம்' என்னுங் கவிக்கு முற்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இவை, சக்கரவர்த்தி தனது நரையைக் கண்ணடியிற் கண்டு தனக்கு மூப்பு வந்துவிட்டமை யையறிந்து ஸ்ரீராகவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய நினைந்தனன் என்பதாக ஸ்ரீராகவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யத் தசரதன் நினைந்ததற்கு ஓர் காரணங் காட்டுதலால் பொருத்த முடையனவாகவே யிருக்கின்றன. ஸ்ரீ வான்மீகத்திலும் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருத்தல் கருதத்தக்கது.

பின், 'மூவெழு முறைமை' என்னும் 77-ம் கவிக்குப் பின்னர்

1. நறைக்குழற் சீதையு ஞால நங்கையும்
மறுத்துமிங் கொருவர்க்கு மணத்தின் பாலரோ
கறுத்தமா மிடற்றவன் கடவுட் காலவில்
இறுத்தவர்க் கன்றியென் றிரட்டர் கூறினர்.

2. எத்தவந் துலகெலா மீன்ற வெந்தையைப்
பூத்தன னல்லனேற் புனித வேள்வியைக்
காத்தவ னுலகினைக் காத்த னன்றென
வேத்தவை யுவப்புற விதர்ப்பர் கூறினர்.

3. பெருமையா னுலகினைப் பின்னு முன்னுநின்
றுரிமையோ டோம்புதற் குரிமை பூண்டவத்
தருமமே தாங்கலிற் றக்க தீண்டொரு
கருமம்வே றிலதெனக் கவுடர் கூறினர்.

4. கேடகல் படியினைக் கெடுத்துக் கேடிலாத்
தாடகை வலிக்கொரு சரமன் றேவிய

வாடக வில்லிக்கே யருள்க பாரெனாத்
தோடவிழ் மலர்முடித் துருக்கர் சொல்லினார்.

5. கற்றநான் மறையவர் கண்ணை மன்னுயிர்
பெற்றதா யெனவருள் பிறங்கும் வாரியை
யுற்றதே லுலகினி லுறுதி யாதெனக்
கொற்றவேல் வனைகழற் குருக்கள் கூறினார்.

6. வாட்டொழி லுழவநீ யுலகை வைகலும்
ஊட்டினை யருளமு துரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை யாதலிற் பொருவி னன்னெறி
காட்டினை நன்றெனக் கலிங்கர் கூறினார்.

7. தொழுகழல் வேந்தநின் தொல்குலத்துளோர்
முழுமுத விழித்தகை முறைமை யாக்கியீண்
டெழுமுகில் வண்ணனுக் களித்த விச்செல்வம்
விழுமிது பெரிதென மிலேச்சர் கூறினார்.

8. கொங்கலர் நறுவிரைக் கோதை மௌலியாய்
சங்கநீ ருலகத்துத் தவத்தின் றன்மையால்
அங்கண னரசுசெய் தருளு மாயிடில்
சிங்கள ரிங்கிதிற் சிறந்த தில்லென்றார்.

9. ஆதியின் மனுவுநின் னரிய மைந்தற்குப்
பாதியு மாகலன் பரிந்து வாழ்த்துமவ்
வேதியர் தவப்பயன் விளைந்த தாமெனச்
சேதியர் சேதனை தெரியச் செப்பினார்.

10. அளம்படு குரைகட லகழி யேழுடை
வளம்படு நெடுநில மன்னர் மன்னனே
உளம்படி யுயிரெலா முவப்ப நேர்பொருள்
விளம்பினை பெரிதென விராடர் கூறினார்.

11. வாய்நனி புரந்தமா மனுவி னூன்முறை
தாய்நனி புரந்தெனத் தரும வேலியாய்
நீநனி புரத்தலின் நெடிய காலதின்
சேய்நனி புரக்கெனத் தெலுங்கர் கூறினார்.

12 வையமும் வானமும் மதியும் ஞாயிறும்
எய்திய வெய்துப நிகழும் யாண்டெலாம்

செய்தவழ் வேலினய் நிற்கும் வாசகம்
செய்தவம் பெரிதெனச் சேரர் கூறினர்.

13. பேரிசை பெற்றனை பெருத தென்னினிச்
சீரிய தெண்ணினை செப்பு கின்றதென்
ஆரிய நங்குடிக் கதிப நீயுமோர்
சூரிய னெனச் சோழர் சொல்லினர்.

14. ஒன்றிய வுவகைய ரொருங்கு சிந்தையர்
தென்றமிழ் சேணுற வளர்த்த தென்னரும்
என்றுநின் புகழொடு தரும மேமுற
நின்றது நிலையது நினைந்து கூறினர்.

இப்பதினன்குபாட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், 'தொழுகழல்' என்னும் 7-வது செய்யுள் தஞ்சைப் பிரதியில் மட்டுந் தானிருந்தது. இவை, "சேவகன் சேவகஞ் செகுத்த சேவகற்-காவ லிவ் வுலகமென் றறைகின் றூரரோ" என்பதற்கும், "வேறெலாமன் னரும்" என்பதற்கும், இடையில் இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுதலின் பொருத்தமுடையனவாம். இத்திருவிருத்தங்கள் இல்லாக்கால் 'அறைகின் றூரரோ' என்பதற்கும், 'வேறெலாமன்னரும்' என்பதற்கும் தொடர்ச்சி இனிது காணப்படாமையோடு, 'வேறெலாமன் னரும், என்பதற்கும் நலிந்து பொருள் கொள்ளவேண்டி வருதலையும் நோக்குக.

பின், நகர்நீங்குபடலத்தில், 'நிறைமகவுடையவர்' என்னும் 195-ம் பாட்டுக்குப் பின்னர்,

வானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலால்
ஊனம்வே றிலானுட னுலகம் யாவையுங்
கானமே புகுமினிக் காதன் மைந்தனுந்
தானுமே யாளுங்கொ றரையென் றூர்சிலர்.

என்னுங் கவி காணப்படுகின்றது. மிகச்சிறப்புடைய இச்செய்யுள் ஈண்டுச் சாலவும் பொருத்தமாயிருத்தலின் வேண்டப்படு மென்க. 'ஊனமே வேறிலா னுலகம் நையவும்' என்றும் பாடபேதம்.

பின், தைலமாட்டு படலத்தில், (இப்படலப்பெயர் 'இலம்பாட்டுப்படலம்' எனக் காணப்படுகின்றது. இதுவே, பொருத்தமாமென்

பதைப் பின்னர் விசாரிப்போம்) 'மாதரார்கள் அறபதிஞயிரர்' என்னும் 74-ம் கவிக்குப் பின்னர்,

வந்த முனிவன் வரங்கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை
எந்தை தீர்த்தா னெனவுள்ளத் தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவா
னுந்து கடலிற் பெருங்கலமொன் றுடைபா நிற்பத் தனிநாய்கன்
நைந்து நீங்கச் செயலோரா மீகா மனைப்போ னைவுற்றான்.

என்னும் இவ்வரியசெய்யுள் காணப்படுகின்றது. "சோதி மணித் தேர்ச் சுமந்திரன்சென் றரசன் றன்மை சொலவந்த-வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்" என்று கூறியவர் அம் முனிவன் நைவுற்றதாக ஒரு செய்யுளேனும் கூறுதொழிந்தார் என்று சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இச்செய்யுள், அவ்வசிட்ட முனிவரன் மற்றையோரினும் பெரிதும் வருந்தி, மனம் நைவுற்ற தன்மையை மிக அழகாகக் கூறுகின்றமையின் இங்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படு மென்க.

பின், கங்கைப் படலத்தில், (இப்படலப்பெயர் குகப்படலம் என்று காணப்படுகின்றது) 'சுற்றமப்புறநிற்க' என்னும் 37-ம் கவிக்குப் பின்னர்,

நின்று னெஞ்சி னிரம்புறு மன்பா
லின்றே நின்பணி செய்திட விறைவா
நன்றே வந்தன னுயடி யேன்யான்
என்றே கூவினன் எயினரி னிசையோன்.

என்னும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது. 'கூவாமுன்னம்' என்னும் அடுத்தகவியோடு இனிது தொடர்கின்றமையின் இஃது ஈண்டுப் பொருத்த முடைத்தாமென்க. 'கூவாமுன்னம்' என்னுங்கவிபோல இக்கவியும் சந்தம் வேறுபட்டிருத்தலும் கவனிக்கத்தக்கது.

பின், 'கோதைவிற்குரிசிலன்னான்' என்னும் 45-ம்கவிக்குப்பின்னர்.

அடிதொழு தவகை தாண்டி யழைத்தன னாழி யென்னத்
துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச் சூழ வேவி
வடிசிலை பிடித்து வாளும் வீக்கிவா யம்பு பற்றி
யிடியுடை மேக மென்ன விணையடி யேத்தி நின்றான்.

என்னும், இத்திருவிருத்தம் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள், 'இருத்தியீண் டெம்மொடென்றான்' என்னுங்கவியோடு இனிது தொடர்கின்றமையின் பொருத்தமுடைத்தாம். 'சுற்றமப்புறநிற்க' என்றுசுற்றங்களைத் தனியேவிட்டுவந்த குகப்பெருமான் எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுதபின்னர், அச்சுற்றத்தை யழைத்து ஸ்ரீராகவனைச் சூழநின்று காக்குமாறு ஏவினன் என்பது நன்கு பொருட்டொடர்ச்சியெய்தப் பெறுதல் காண்க.

பின், 'மாலைவாய்நியமஞ்செய்து' என்னும், 48-ம் கவிக்குப்பின்னர்,

(1) வெயில்விரி கனகக் குன்றத் தெழில்கெட விளங்குஞ் சோதி
கயில்விரி வயிரப் பைம்பூட் கடுந்திறன் மடங்க லன்னான்
துயிலெனு மணங்கு வந்து தோன்றலு மவளை நாமே
யெயிலுடை யயோத்தி மூதூ ரெய்துகா லெய்து கென்றான்.

(2) மறக்கண்வா ளிளைய வீர னுணையை மறுத்தல் செல்லா
உறக்கமா மாது மண்ண னுபயபங் கயங்கள் போற்றித்
துறக்கமா மென்ன லாய தூய்மதி லயோத்தி யெய்தி
யிறக்குநா ளெந்தை பாத மெய்துவ னென்னப் போனாள்.

(3) மற்றவ ளிறைஞ்சி யேக மாமலர்த் தவிசு நீங்காப்
பொற்றொடி யோடு மையன் றுயிறரும் புன்மை நோக்கி
யிற்றதோர் நெஞ்ச னாகி யிருகணீ ரருவி சோர
வுற்றவோ வியம தென்ன வொருசிலை யதனி னின்றான்.

என்ற இம் மூன்று திருவிருத்தங்களுங் காணப்படுகின்றன. இவை இளையபெருமாளான இலக்ஷ்மணன், ஸ்ரீ இராகவனோடு மீண்டும் திருவயோத்தியெய்தும்வரைபதினான்குவருஷமும் துயிலொழிந்திருந்தசெய்தியைச் சாதுர்யமாகக் கூறுதலின் பொருத்தமுடையனவாமென்க.

பின், சித்திரகூடப்படலத்தில், 'மேவுகானமிதிலையர் கோன்மகள்' என்னும் 52-ம் கவிக்குப்பின்னர்,

எய்த வின்னல் வந்த போதி யாவ ரேனும் யாவையும்
செய்ய வல்ல ரென்று கொள்க சேணெ றிக்க ணீங்கிட

மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல வாய வெம்பிதன்
கைக ளின்று பன்ன சாலை கட்டும் வண்ண மாயவே.

என்னும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது. 'தீநெறிக்கணெய்தவாண்' என்றும் 'மற்றிவன்' என்றும், 'கட்டவல்லவாயவே' என்றும் பாடம். இச்செய்யுள் 'புறத்திரட்டு' என்னும் நூலில் இடுக்கணழியாமை என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுமென்க.

பின், பள்ளியடைப்படலத்தில், 'சுழியுடைத்தாயுடைக்கொடிய சூழ்ச்சியால்' என்னும் செய்யுளின் பின்னர்,

கவ்வர விதுவென விருத்திர் கற்பெனு
மவ்வாம் பழித்துமை யசத்துளே வைத்த
வெவ்வரம் பொருதவே லரசை வேரறத்
திவ்வரங் கொண்டநீ ரினியென் கோடிரோ.

என்னுந் திருவிருத்தம் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் பரதாழ்வான் தன் தாயான கைகேயியை நிந்தித்துரைத்த பிரகரணத்தில் வந்துள்ள இச்செய்யுள் முன்பின் தொடர்ச்சிக்கு இயைந்து நிற்றலிற் கொள்ளத்தக்கதென்க.

இவற்றைத்தவிர மற்றும் இரண்டொரு செய்யுட்கள் சில பிரதிகளின்மட்டும் காணப்பட்டன. அவை பிழைபொதிந்தும் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒட்டாமலு மிருந்தமையின் ஈண்டுக்காட்டப்படவில்லை.

பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியன்.

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள் இராமாயண அயோத்தியாகாண்டத்தைப் பல ஏடுகளைவைத்து ஆராய்ச்சிசெய்து சில அரிய பாடல்களை வெளியிட்டிருத்தல் "செந்தமிழ்" அபிமானிகட்கு இன்பம் அளிக்கத்தக்கது. இவர்கள் கம்பராமாயணத்தில் மிக்க பரிசயமுடையவர்கள் என்பதும், அவ்விராமாயணத்தைப் பல ஏடுகளைவைத்து ஆராய்ந்து "ஸ்ரீ வாணிவிலாச" அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்துவருவதும் பலர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடும். இவர்கள், புதியனவாக எட்டுப்பிரதிகளிற் கண்டதாக எழுதியுள்ள பாடல்கள், இச்சங்கத்துப் புத்தகசாலையிலுள்ள பல ஏடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அப்பாடல்கள், ஆசாரியரவர்கள் கூறியவாறே, சந்தர்ப்பங்களை நோக்கும்போது பெரிதும் பொருந்துவனவாதலோடு, கம்பர்வாக்கென்று கருதற்கேற்றவாறு சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவுங் கொண்டுள்ளன. ஆசாரியரவர்கள், இவ்வாறே, தம் ஆராய்ச்சியிற் கண்டவிஷயங்களை தமிழ்நாட்டார்க்கு வெளியிட்டு மகிழ்வூட்டுவார்களென்று நம்புகிறேன். — பத்திராசிரியர்.]

*

நாவடக்கம்.

—:o:—

[கீழக்கரை M. ஜோஸப் டையாஸ் அவர்கள் எழுதிய வியாசம்.]

பொதுவாக ஐம்புலஅடக்கவொடுக்கத்தைப் பற்றிச்சொல்லிய பின் நாவடக்கத்தைப்பற்றிச் சிலகூறி இவ்வியாசத்தை முடித்தல் தகுதியாம்.

"யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு" என்றார், பெருநாவலரும்.

புண்ணியஞ்செய்யத் தொடங்குகிறவர் மௌனம் காக்கவேண்டுமென்றும் மௌனங்காப்பதே நன்றாய்ப் பேசுவதற்கான வழியாமென்றும் நன்றாய்ப்பேசுவது மிகவும் பிரயாசையாயிருப்பதினால் இதற்கு அதிக எச்சரிக்கைவேண்டுமென்றும் நன்றாய்ப்பேசுவதில் தேர்ந்தவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். யாதோர் கல்வித் துறையிற் றேர்ந்த பாண்டித்திய மடையவேண்டுமென்றால், அநேகவருஷமதைப் படிக்கவேண்டுமன்றோ? நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தை நாம் படிப்பதற்கு சில வருஷமாயினுஞ் செலவழித்தல் சால்புடைத்தாம். ஆனால், மற்றச் சாஸ்திரங்களிலே இடைவிடாமற் பழகுவதினால் அதைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்களே, அவ்விதமே வெகுவாய்ப் பேசில் நன்றாய்ப் பேசுகிறசாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்வோமெனின், இதற்கு மறுமொழியாக, பேசாமலிருந்து மௌனங் காப்பதினால் மாத்திரம் நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஏனெனில், நன்றாய்ப்பேசுகிறதற்கு மிக்கவெச்சரிக்கை அவசியமாயிருக்கிறதினாலும் நாம் இவ்வாறு எச்சரிக்கையாயிராமல் மனதுக்கானபோது நமக்குப்பிரியமான சத்தத்துடன் ஓர் ஒழுங்குமின்றி வாயிலே வந்ததெல்லாம் பேசப் பழகியிருந்தாலும் இக்குறைகளையெல்லாந் திருத்திக்கொண்டு நன்றாய்ப்பேசுவதற்குமௌனமாவசியகமென்று பேசில்லென்பவர் சொல்லுகிறார்.

மௌனத்தினா லிரண்டுபிரயோஜனங்களுண்டு. யாதொருவன் யாதொரு கல்வித்துறையில் விற்பன்னனாவதற்கு அதன்பேரில் அவனிடத்தில் முன்னேயிருந்த தப்பிதமான எண்ணங்களையெல்லாம் தள்ளி ஒழித்துவிடுமாறு, அவன் முன்னர்க்ககாத விதமாய்ப் பேசி

ப்பழகியிருந்த பழக்கத்தை மறந்தொழிப்பது அத்தியாவசியகமாயிருக்கிறது; இரண்டாவது, நெடுங்காலம் மௌனமாயிருப்பதினாலே நன்றாய்ப் பேசப் படிப்பதற்குச் சாவகாசமுண்டாகும். ஏனெனில், நன்றாய்ப்பேசுகிற சாஸ்திரத்தில் மிகவும் தேர்ந்தவர்களையுற்றுப்பார்த்து அவர்களைக் கண்டுபாவித்து அவர்களுடைய பேச்சில் விளங்குகிற எச்சரிக்கையையும் மதுரகுணத்தையும் ஒழுக்கமரியாதையையும் நாமடைவதற்கான சாவகாசம் மௌனத்தினாலுண்டாகும். நன்றாய்ப் பேசத் தெரிந்தவர்களைப் பார்த்து நாமுமவர்களைப் போலப் பேசப்பழக வேண்டும். பித்தாக்கோரென்பவன் தன் சீடர்கள் துவக்கத்தில் ஐந்துவருஷம் வரைக்கும் பேசாமலிருக்க வேண்டுமென்று கற்பிப்பான். ஏனெனில், இவ்வைந்து வருஷத்திற்குள்ளாக அவர்கள் முன் படித்திருந்த தப்புக்களை மறந்து இவ்வைந்துவருஷந் தான்போதித்த சத்தியங்களை மாத்திரம் அவர்கள் கேட்டுப் படித்துக்கொண்டு, அதன்பின்னவர்கள் நன்றாகப் பேசிக்கெட்டிக்காரர்களாகலாமென்பான். வெந்நீருள்ள பெரிய அண்டாவை அடிக்கடி திறந்தால் சூடெல்லாம் சீக்கிரத்தில் பறந்துபோம். இவ்வாறே வீண்பேச்சுப் பேசுகிறதற்கு அடிக்கடி வாய்திறந்தால் பத்தியுருக்கமெல்லா மெளிதாய் வாய்வழியாகப்பறந்துபோம். இருதயம் உடனேபலவீண்காரியங்களின் பேரில் பராக்குக்கொள்ளும். ஆத்துமாவைவிட்டு நல்லநினைவு அகன்றுபோம். இதனால் கொஞ்சநேரத்தில் பத்தியெல்லாம் புகைபோய்ப் பறந்துபோனதாகக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவோம். பேச்சினால் நாம் குற்றங்குறைகளைக் கட்டிக்கொள்ளாமலிருக்கிறது அபூர்வமென்றறிந்திருந்தாலும், நாமொருவரோடொருவர் அவ்வளவு சந்தோஷமாய்ப்பேசிக்கிரிகிறதற்குக்காரணத்தைநோக்கின், பேச்சினால் ஒருவரிடத்திலொருவர் ஆறுதலைத் தேடுகிறோம்.

ஆயிரம்நினைவு வந்து நமதிருதயத்தை யமுக்குவதினால் அந்த வருத்தத்தைத் தணிக்க ஆசைப்படுகிறோம். நாம் சிநேகிக்கிற காரியங்களின்பேரில் பேசப் பிரியப்படுகிறோம். அல்லது நமது ஆசைக்கு விரோதமென்றெண்ணுகிற காரியங்களின்பேரில் சம்பாஷிக்க அபேக்ஷிக்கிறோம். ஒரு சந்தோஷமுமில்லாமல் விபிரோதிருக்கக் கூடா

தென்பதுமெய்தான். ஆனால் கடவுளோடு நமக்குஉள்ளத்திற்சந்தோஷமில்லாததினால் உலகத்தில் வெளிச்சந்தோஷத்தைநாடித்திரிகிறோம். எங்கே அதிகப்பேச்சுண்டோ அங்கே நிர்ப்பாக்கியமுமுண்டாயிருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். லிக்கூர்க்கென்பவன் லாசதேமோனியருக்குக்கொஞ்சபொழுங்குமாத்திரம் கொடுத்ததற்குக் காரணமென்னவென்று லாசதேமோனியனான ஓர்ஞான சாஸ்திரியிடத்திற் கேட்க அவன் சொன்னமறுமொழியாவது:—கொஞ்சம்பேசுகிறவர்களுக்கு அதிக ஒழுங்கு கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றான். வாக்கினாற்குற்றங்கட்டிக்கொள்ளாதவன் உத்தம புண்ணியனாவான். நாவையடக்காமற்தன்னிருதயத்தை அங்குமிங்குபசிதறவிடுகிறவன் பத்தியுள்ளவனென்று நினைத்திருந்தால் அவன் பத்தி வீணும் வியர்த்தமுமென்று யாகப்பர் தம்முடைய நிருபத்தில் எழுதுகிறார்.

தவிரவும் மூடியை வைத்து மூடாமல் திறந்திருக்கிற பாத்திரம் அசுத்தப்படுமென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தன் வாயை மூடாதவன் மூடியைவைத்து மூடாதபாத்திரம்போலிருக்கிறான். பாத்திரத்தை மூடாவிட்டால் அதிலே எவ்வித அசுத்தமும் தூசியும் மண்டுவன. இவ்வாறே யாதொருவன் பேசுகிறதற்கு வாய்திறந்தால் அவன் ஆத்துமா சீக்கிரமாய்ப் பாவமுங் குற்றங்குறைகளும் நிறைந்திருக்கும். இதனால் முழுதும் பேசாமலிருக்க வேண்டுமோ: நாம் ஊமைகளாக வேண்டுமோ? என்று கேட்போம் போலும். இல்லை, இல்லை. நாம்ஊமைகளாக வேண்டியதில்லை. பேசாமலிருக்கிறது மௌனமென்னும் புண்ணியமல்ல. வேண்டியபோதுபேசி வேண்டாதபோது பேசாமலிருப்பதே மௌன மென்னும் புண்ணியமாம். பேசுவதற்கும் நேரமுண்டு; பேசாதிருப்பதற்கும் நேரமுண்டு. இவ்விரண்டையுஞ் சரியாய்ச்செய்வதற்கு விவேகம் வேண்டும். ஏனென்றால், வேண்டியபோது பேசாதிருந்தால் குற்றமாகலாம். அப்படியே அவசியமில்லாதபோது பேசினாலுங் குற்றமாயிருக்கும். தகுந்த விதமாய் விவேகத்தோடு பேசுவதற்கு ஓர் எச்சரிக்கையும் விடாமல் சகல எச்சரிக்கையும் அனுசரிப்பது அத்தியாவசியகம். நன்றாய்ப்பேசுவதற்கான எச்சரிக்கை யின்னதென்று மகாத்துமாக்களாகிய "பேசில். அம்புரோஸ், பெர்நார்துஸ் முதலிய முனிவர்கள்" சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(தொடரும்.)